

Az Európai Unió Hivatalos Lapja

L 205

48. évfolyam

2005. augusztus 6.

Magyar nyelvű kiadás

Jogszabályok

Tartalom

I Kötelezően közzéteendő jogi aktusok

- A Bizottság 1291/2005/EK rendelete (2005. augusztus 5.) az egyes gyümölcs- és zöldségfélék belépési árának meghatározására szolgáló behozatali átalányértékek megállapításáról 1
- ★ A Bizottság 1292/2005/EK rendelete (2005. augusztus 5.) a 999/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet IV. mellékletének az állatok takarmányozása tekintetében történő módosításáról ⁽¹⁾ 3
- ★ A Bizottság 1293/2005/EK rendelete (2005. augusztus 5.) a boranalízis közösségi módszereinek meghatározásáról szóló 2676/90/EGK rendelet módosításáról 12
- ★ A Bizottság 1294/2005/EK rendelete (2005. augusztus 5.) a mezőgazdasági termékek ökológiai termeléséről, valamint a mezőgazdasági termékeken és élelmiszereken erre utaló jelölésekről szóló 2092/91/EGK tanácsi rendelet I. mellékletének módosításáról 16
- ★ A Bizottság 1295/2005/EK rendelete (2005. augusztus 5.) a dehidratált takarmány támogatása csökkentésének a 2004/2005-ös gazdasági évre történő megállapításáról 18
- ★ A Bizottság 1296/2005/EK rendelete (2005. augusztus 5.) a B termelési illeték maximális összegének felülvizsgálatáról és a cukorágazatban a B cukorrépa 2005/2006-os gazdasági évre vonatkozó minimálárának módosításáról 20

II Jogi aktusok, amelyek közzététele nem kötelező

Tanács

2005/600/EK:

- ★ A Tanács határozata (2005. július 12.) a tagállamok foglalkoztatáspolitikáira vonatkozó iránymutatásokról 21

⁽¹⁾ EGT vonatkozású szöveg

(folytatás a túloldalon)

★ A Tanács ajánlása (2005. július 12.) a tagállamok és a Közösség gazdaságpolitikájára vonatkozó átfogó iránymutatásokról (2005–2008)	28
---	----

Helyesbítések

Helyesbítés a gabonaágazatban 2005. augusztus 3-tól alkalmazandó behozatali vámok módosításáról szóló, 2005. augusztus 2-i 1279/2005/EK bizottsági rendelethez (HL L 202., 2005.8.3.)	38
---	----

Helyesbítés az annak meghatározásáról szóló, 2005. augusztus 1-jei 1270/2005/EK bizottsági rendelethez, hogy milyen mértékben teljesíthetők azok az importtanúsítvány iránti kérelmek, amelyeket 2005 július hónapjában nyújtottak be hizlálásra szánt növendék hím szarvasmarhák vonatkozásában a 992/2005/EK rendeletben szabályozott vámkontingens keretében (HL L 201., 2005.8.2.)	38
--	----

I

(Kötelezően közzéteendő jogi aktusok)

A BIZOTTSÁG 1291/2005/EK RENDELETE

(2005. augusztus 5.)

az egyes gyümölcs- és zöldségfélék belépesi árának meghatározására szolgáló behozatali átalányértékek megállapításáról

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre,

tekintettel a gyümölcs és zöldség behozatalára vonatkozó intézkedések alkalmazása részletes szabályainak megállapításáról szóló, 1994. december 21-i 3223/94/EK ⁽¹⁾ bizottsági rendeletre és különösen annak 4. cikke (1) bekezdésére,

mivel:

- (1) Az Uruguayi Forduló többoldalú kereskedelmi tárgyalásai eredményeinek megfelelően a 3223/94/EK rendelet a mellékletében szereplő termékek és időszakok tekintetében meghatározza azon szempontokat, amelyek alapján a Bizottság rögzíti a harmadik országokból történő behozatalra vonatkozó átalányértékeket.

- (2) A fenti szempontokat figyelembe véve, a behozatali átalányértékeket az e rendelet mellékletében szereplő szinteken kell meghatározni,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

A 3223/94/EK rendelet 4. cikkében említett behozatali átalányértékeket a mellékletben található táblázat határozza meg.

2. cikk

Ez a rendelet 2005. augusztus 6-án lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2005. augusztus 5-én.

a Bizottság részéről

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

mezőgazdasági és vidékfejlesztési főigazgató

⁽¹⁾ HL L 337., 1994.12.24., 66. o. A legutóbb az 1947/2002/EK rendelettel (HL L 299., 2002.11.1., 17. o.) módosított rendelet.

MELLÉKLET

az egyes gyümölcs- és zöldségfélék belépési árának meghatározására szolgáló behozatali átalányértékek megállapításáról szóló, 2005. augusztus 5-i bizottsági rendelethez

(EUR/100 kg)		
KN-kód	Országkód ⁽¹⁾	Behozatali átalányérték
0702 00 00	052	44,5
	096	41,1
	999	42,8
0707 00 05	052	75,8
	096	39,7
	999	57,8
0709 90 70	052	77,2
	999	77,2
0805 50 10	382	67,4
	388	69,4
	524	60,9
	528	62,0
	999	64,9
0806 10 10	052	103,9
	204	57,3
	220	128,8
	624	155,1
	999	111,3
0808 10 80	388	79,5
	400	66,7
	508	68,0
	512	64,7
	528	77,2
	720	67,2
	804	72,4
	999	70,8
0808 20 50	052	110,0
	388	56,9
	512	18,8
	528	53,2
	800	50,6
0809 20 95	999	57,9
	052	303,5
	400	327,9
	404	318,7
0809 30 10, 0809 30 90	999	316,7
	052	113,1
0809 40 05	999	113,1
	094	49,8
	624	63,6
	999	56,7

⁽¹⁾ Az országok némenklatúráját a 750/2005/EK bizottsági rendelet határozza meg (HL L 126., 2005.5.19., 12. o.). A „999” jelentése „egyéb származás”.

A BIZOTTSÁG 1292/2005/EK RENDELETE

(2005. augusztus 5.)

a 999/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet IV. mellékletének az állatok takarmányozása tekintetében történő módosításáról

(EGT vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre,

tekintettel az egyes fertőző szivacsos agyvelőbántalmak megelőzésére, az ellenük való védekezésre és a felszámolásukra vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2001. május 22-i 999/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽¹⁾ és különösen annak 23. cikke első bekezdésére,

mivel:

- (1) A 999/2001/EK rendelet szabályokat állapít meg az állatokból származó fehérjék takarmányban való felhasználásáról, a fertőző szivacsos agyvelőbántalmak (TSE-k) állatokon való elterjedésének megelőzése érdekében.
- (2) A rendelet megtiltotta bizonyos állati fehérjék használatát a haszonállatok takarmányozásában, egyrészt, mert ezek a fehérjék TSE-fertőzést hordozhatnak, másrészt, mert veszélyeztethetik a kis mennyiségű, potenciálisan TSE-fertőzött fehérje kimutatását a takarmányban. Ezenkívül zéró toleranciát határozott meg a tiltott állati alkotóelemek takarmányban való előfordulásával szemben.
- (3) A takarmányok hatósági ellenőrzése során, az állati eredetű alkotóelemek meghatározására szolgáló analitikai módszer meghatározásáról szóló, 2003. december 23-i 2003/126/EK bizottsági irányelv ⁽²⁾ előírja, hogy a takarmányokban található állati eredetű alkotóelemek előfordulására, azonosítására, illetve mennyiségének felmérésére irányuló hatósági takarmányvizsgálatokat az irányelvvel összhangban kell végrehajtani. A laboratóriumok jártassági vizsgálata, melyet a Bizottság keretei között működő Referenciaanyagok és Mérések Intézete (KKK-RMI) az említett irányelvvel összhangban végzett, azt mutatta, hogy jelentősen növekedett a laboratóriumok hatékonysága a takarmányokban található kis mennyiségű, emlősöktől származó fehérje kimutatásában.
- (4) A laboratóriumok hatékonyságának javulása azt eredményezte, hogy kimutatták csontgerendák esetleges előfor-

dulását, különösen a gumós és a gyök gumós növényekben. A tudományos eredmények nyilvánvalóvá tették, hogy elkerülhetetlen az ilyen növények szennyeződése a talajban jelen lévő csontgerendákkal. A takarmányozás hatósági ellenőrzésének megszervezésére irányadó elvek megállapításáról szóló, 1995. október 25-i 95/53/EK tanácsi irányelvvel ⁽³⁾ összhangban ártalmatlanítani kell a szennyezett gumós és gyök gumós növények szállítmányait, ami gyakran ezek megsemmisítését eredményezi. Az említett irányelv aránytalan alkalmazásának megelőzése érdekében a tagállamok számára engedélyezni kell, hogy kockázatfelmérést végezzenek a gumós és a gyök gumós növényekben az állati alkotóelemek jelenlétéről, mielőtt döntenének a takarmányozásra vonatkozó tilalom alkalmazásáról.

- (5) 2000. május 25-én és 26-án a Tudományos Operatív Bizottság (TOB) aktualizálta a kérődzők nyersbőréből előállított hidrolizált fehérjék biztonságára vonatkozó jelentését és véleményét, melyet az 1998. október 22-én és 23-án tartott ülésén fogadott el. A nem emberi fogyasztásra szánt állati melléktermékekre vonatkozó egészségügyi előírások megállapításáról szóló, 2002. október 3-i 1774/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽⁴⁾ határozta meg azokat a feltételeket, amelyek szerint, az említett véleménynek megfelelően, a hidrolizált fehérjék biztonságosnak tekinthetők. 2004. május 1. óta ezeket a feltételeket a harmadik országokból behozott hidrolizált fehérjékre vonatkozóan is alkalmazni kell. Ezért fel kell oldani azt a tilalmat, amely szerint nem szabad a kérődzőket a kérődzők nyersbőréből és irhájából előállított hidrolizált fehérjékkel takarmányozni.
- (6) A TOB fajon belüli újrahasonosításról szóló, 1999. szeptember 17-i véleményében, továbbá az állati fehérje valamennyi haszonállatra kiterjedő takarmányozási tilalmának tudományos alapjairól szóló, 2000. november 27–28-i véleményében kijelentette, hogy nincs bizonyíték a TSE természetes előfordulására az élelmiszer előállítására szánt nem kérődző haszonállatokban, mint például a sertésben és a baromfiban. Ezen túlmenően, mivel az állati fehérjék tilalmának ellenőrzése a takarmányokban csont- és izomrostok kimutatásán alapul, a nem kérődző állatokból származó vérkészítmények és hidrolizált fehérjék nem akadályozhatják a potenciálisan TSE-fertőzött fehérjék jelenlétének ellenőrzését. Ezért a nem kérődző állatokból származó vérkészítmények és hidrolizált fehérjék haszonállatok takarmányozásában való felhasználására vonatkozó korlátozásokat enyhíteni kell.

⁽¹⁾ HL L 147., 2001.5.31., 1. o. A legutóbb a 260/2005/EK bizottsági rendelettel (HL L 46., 2005.2.17., 31. o.) módosított rendelet.

⁽²⁾ HL L 339., 2003.12.24., 78. o.

⁽³⁾ HL L 265., 1995.11.8., 17. o. A legutóbb a 2001/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 234., 2001.9.1., 55. o.) módosított irányelv.

⁽⁴⁾ HL L 273., 2002.10.10., 1. o. A legutóbb a 416/2005/EK bizottsági rendelettel (HL L 66., 2005.3.12., 10. o.) módosított rendelet.

- (7) Tisztázni kell a feldolgozott állati fehérjét tartalmazó ömlesztett takarmány szállítására, tárolására és csomagolására vonatkozó feltételeket.
- (8) Biztosítani kell a laboratóriumi személyzet képzését és alkalmasságának folyamatos értékelését a hatósági ellenőrzések minőségének fenntartása és fejlesztése érdekében.
- (9) A 999/2001/EK rendeletet ezért ennek megfelelően módosítani kell. Gyakorlati okokból és az egyértelműség érdekében célszerű a módosított IV. mellékletet teljes egészében közzétenni.
- (10) Az e rendeletben előírt intézkedések összhangban vannak az Élelmiszerlánc- és Állat-egészségügyi Állandó Bizottság véleményével,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

A 999/2001/EK rendelet IV. melléklete e rendelet mellékletének megfelelően módosul.

2. cikk

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő 20. napon lép hatályba.

Ezt a rendeletet 2005. szeptember 1-jétől kell alkalmazni.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2005. augusztus 5-én.

a Bizottság részéről
Markos KYPRIANOU
a Bizottság tagja

MELLÉKLET

A 999/2001/EK rendelet IV. melléklete helyébe a következő szöveg lép:

„IV. MELLÉKLET

AZ ÁLLATOK TAKARMÁNYOZÁSA

I. A 7. cikk (1) bekezdésében előírt tilalom kiterjesztése

A 7. cikk (1) bekezdésében előírt tilalom a következőkre terjed ki:

- a) haszonállatok – kivéve húsevő prêmes állatok – etetése a következőkkel:
 - i. feldolgozott állati fehérje;
 - ii. kérődzőkből nyert zselatin;
 - iii. vérkészítmények;
 - iv. hidrolizált fehérje;
 - v. állati eredetű dikalcium-foszfát és trikálcium-foszfát (»dikalcium-foszfát és trikálcium-foszfát«);
 - vi. az i–v. pontban felsorolt fehérjéket tartalmazó takarmányok;
- b) kérődzők etetése állati fehérjékkel és ilyen fehérjét tartalmazó takarmányokkal.

II. A 7. cikk (1) és (2) bekezdésében előírt tilalomtól való eltérések, és azok alkalmazásának különös feltételei

A. A 7. cikk (1) és (2) bekezdésében előírt tilalmat nem kell alkalmazni a következőkre:

- a) haszonállatok etetése az i., ii., iii. és iv. alpontban említett fehérjékkel és ilyen fehérjékből előállított takarmányokkal:
 - i. tej, tejalapú termékek és kolosztrum;
 - ii. tojás és tojástermékek;
 - iii. nem kérődző állatokból származó zselatin;
 - iv. nem kérődző állatok testrészeiből és kérődzők nyersbőréből és irhájából származó hidrolizált fehérjék;
- b) nem kérődző haszonállatok etetése az i., ii. és iii. alpontban említett fehérjékkel és ilyen fehérjékből előállított termékekkel:
 - i. halliszt, a B. pontban meghatározott feltételeknek megfelelően;
 - ii. dikalcium-foszfát és trikálcium-foszfát, a C. pontban meghatározott feltételeknek megfelelően;
 - iii. nem kérődző állatokból származó vérkészítmények, a D. pontban meghatározott feltételeknek megfelelően;
- c) halak etetése nem kérődző állatokból származó vérliisztal, a D. pontban meghatározott feltételeknek megfelelően;

d) a tagállamok a csontgerendák kimutatása után engedélyezhetik a gazdasági használatok gumós és gyökgumós növényekkel és ilyen termékeket tartalmazó takarmánnyal való etetését, amennyiben kedvező eredménnyel végeztek kockázatfelmérést. A kockázatfelmérés során figyelembe kell venni legalább a szennyezés mértékét és lehetséges forrását, valamint a szállítmány végső rendeltetését.

B. Az A. b) i. pontban említett halliszt és hallisztet tartalmazó takarmány nem kérődző használatok – kivéve a húsevő prémes állatokat – takarmányozása céljából való felhasználására a következő feltételek alkalmazandók:

a) A halliszt előállítására olyan feldolgozóüzemben kerül sor, amelyet kizárólag halból származó termékek előállítására használnak.

b) A Közösségben való szabad forgalomba bocsátás előtt a behozott halliszt valamennyi szállítmányát mikroszkópos elemzésnek vetik alá a 2003/126/EK irányelvvel összhangban.

c) A hallisztet tartalmazó takarmányt az illetékes hatóság által e célra engedélyezett olyan üzemben állítják elő, amely nem állít elő kérődzőknek szánt takarmányt.

A c) ponttól eltérően:

i. nem szükséges külön engedély hallisztet tartalmazó takarmányból teljes értékű takarmány előállításához olyan, saját célra fenntartott takarmánykeverőt üzemeltető gazdaság esetében:

— amelyet az illetékes hatóság nyilvántartásba vett,

— amelyben kizárólag nem kérődző állatot tartanak,

— amely kizárólag az adott gazdaságban felhasznált teljes értékű takarmányt állít elő; és

— ha az előállításához használt hallisztet tartalmazó takarmány 50 %-nál kevesebb nyersfehérjét tartalmaz;

ii. az illetékes hatóság a következő feltételekkel engedélyezheti kérődzőknek szánt takarmány előállítását olyan üzemben, amely más fajok számára is készít hallisztet tartalmazó takarmányt:

— a kérődzőknek szánt ömlesztett és csomagolt takarmányt olyan létesítményben tartják, amely fizikailag elkülönül az ömlesztett hallisztet és a hallisztet tartalmazó ömlesztett takarmány tárolására, szállítására és csomagolására használt létesítményektől,

— a kérődzőknek szánt takarmányt olyan létesítményben állítják elő, amely fizikailag elkülönül a hallisztet tartalmazó takarmány előállítására szolgáló létesítményektől,

— a halliszt beszerzésével és felhasználásával, valamint a hallisztet tartalmazó takarmány értékesítésével kapcsolatos nyilvántartásokat legalább öt évig az illetékes hatóság rendelkezésére tartják; és

— a kérődzőknek szánt takarmányt rutinvizsgálatnak vetik alá annak biztosítására, hogy ne tartalmazzon tiltott fehérjét, a hallisztet is beleértve.

d) A hallisztet tartalmazó takarmány címkéjén és kísérő okmányán világosan szerepel a »hallisztet tartalmaz – kérődzők takarmányozására nem használható« felirat.

e) A hallisztet tartalmazó ömlesztett takarmány szállítását olyan járművel végzik, amely egyidejűleg nem szállít kérődzőknek szánt takarmányt. Ha a járművet ezt követően kérődzőknek szánt takarmány szállítására használják, a keresztszennyeződés elkerülése érdekében alaposan ki kell takarítani az illetékes hatóság által jóváhagyott eljárásnak megfelelően.

- f) Tilos hallisztet tartalmazó takarmány felhasználása és tárolása olyan gazdaságban, amelyben kérődzőket tartanak.

E feltételtől eltérően az illetékes hatóság engedélyezheti hallisztet tartalmazó takarmány felhasználását és tárolását olyan gazdaságban, amelyben kérődzőket tartanak, amennyiben megfelelőnek ítéli a gazdaságban a kérődzők hallisztet tartalmazó takarmánnyal való etetésének megelőzésére végrehajtott intézkedéseket.

- C. Az A. b) ii. pontban említett dikalcium-foszfát és trikálcium-foszfát, valamint az ilyen fehérjéket tartalmazó takarmány nem kérődző haszonállatok – kivéve a húsevő prémes állatokat – takarmányozása céljából való felhasználására a következő feltételek alkalmazandók:

- a) A dikalcium-foszfátot és trikálcium-foszfátot tartalmazó takarmányt az illetékes hatóság által e célra engedélyezett olyan üzemben állítják elő, amely nem állít elő kérődzőknek szánt takarmányt.

E feltételtől eltérően:

- i. nem szükséges külön engedély dikalcium-foszfátot és trikálcium-foszfátot tartalmazó takarmányból teljes értékű takarmány előállításához olyan, saját célra fenntartott takarmánykeverőt üzemeltető gazdaság esetében:
- amelyet az illetékes hatóság nyilvántartásba vett,
 - amelyben kizárólag nem kérődző állatot tartanak,
 - amely kizárólag az adott gazdaságban felhasznált teljes értékű takarmányt állít elő; és
 - ha az előállításához használt dikalcium-foszfátot és trikálcium-foszfátot tartalmazó takarmány összes foszfortartalma 10 %-nál kevesebb;
- ii. az illetékes hatóság a következő feltételekkel engedélyezheti kérődzőknek szánt takarmány előállítását olyan üzemben, amely más fajok számára is készít dikalcium-foszfátot és trikálcium-foszfátot tartalmazó takarmányt:
- a kérődzőknek szánt ömlesztett és csomagolt takarmányt olyan létesítményben állítják elő, amely fizikailag elkülönül a dikalcium-foszfátot és trikálcium-foszfátot tartalmazó takarmány előállítására szolgáló létesítményektől,
 - a kérődzőknek szánt ömlesztett takarmányt tárolás, szállítás és csomagolás közben olyan létesítményekben tartják, amelyek fizikailag elkülönülnek azokról, amelyekben az ömlesztett dikalcium-foszfátot, az ömlesztett trikálcium-foszfátot, valamint a dikalcium-foszfátot és a trikálcium-foszfátot tartalmazó ömlesztett takarmányokat tartják,
 - a dikalcium-foszfát vagy trikálcium-foszfát beszerzésével és felhasználásával, valamint a dikalcium-foszfátot vagy trikálcium-foszfátot tartalmazó takarmány értékesítésével kapcsolatos nyilvántartásokat legább öt évig az illetékes hatóság rendelkezésére tartják.
- b) A dikalcium-foszfátot vagy trikálcium-foszfátot tartalmazó takarmány címkéjén és kísérő okmányán világosan szerepel az »állati eredetű dikalcium/trikalcium-foszfátot tartalmaz – kérődzők takarmányozására nem használható« felirat.
- c) A dikalcium-foszfátot vagy trikálcium-foszfátot tartalmazó ömlesztett takarmány szállítását olyan járművel végzik, amely nem szállít egyidejűleg kérődzőknek szánt takarmányt. Ha a járművet ezt követően kérődzőknek szánt takarmány szállítására használják, a keresztszennyeződés elkerülése érdekében alaposan ki kell takarítani az illetékes hatóság által jóváhagyott eljárásnak megfelelően.

- d) Tilos dikalcium-foszfátot vagy trikalcium-foszfátot tartalmazó takarmány felhasználása és tárolása olyan gazdaságban, amelyben kérődzőket tartanak.

E feltételtől eltérően az illetékes hatóság engedélyezheti dikalcium-foszfátot vagy trikalcium-foszfátot tartalmazó takarmány felhasználását és tárolását olyan gazdaságban, amelyben kérődzőket tartanak, amennyiben megfelelőnek ítéli a gazdaságban a kérődzők dikalcium-foszfátot vagy trikalcium-foszfátot tartalmazó takarmánnyal való etetésének megelőzésére végrehajtott intézkedéseket.

- D. Az A. b) iii. pontban említett vérkészítmények és az A. c) pontban említett vérliszt, valamint az ilyen fehérjéket tartalmazó takarmány nem kérődző haszonállatok, illetve halak takarmányozása céljából való felhasználására a következő feltételek alkalmazandók:

- a) A vér az EU által jóváhagyott, kérődzők vágását nem végző és ilyen üzemként nyilvántartott vágóhídról származik és közvetlenül a feldolgozóüzembe szállítják, kizárólag a nem kérődző állatokból származó vér szállítására szolgáló járművel. Ha a járművet korábban kérődzők vérenek szállítására használták, a takarítást követően az illetékes hatóság megvizsgálja azt a nem kérődző állatok vérenek szállítása előtt.

E feltételtől eltérően az illetékes hatóság engedélyezheti kérődzők vágását olyan vágóhídon, amely nem kérődzők vérenek gyűjtését végzi nem kérődző haszonállatok takarmányában való felhasználásra szánt vérkészítmények és halak takarmányában való felhasználásra szánt vérliszt előállítására céljából, amennyiben a vágóhíd elismert ellenőrző rendszert használ. Ennek az ellenőrző rendszernek legalább a következőket kell tartalmaznia:

- a nem kérődző állatok vágása fizikailag elkülönül a kérődzők vágásától,
- a kérődzőktől származó vér és a nem kérődzőktől származó vér gyűjtésére, tárolására, szállítására és csomagolására szolgáló létesítmények fizikailag elkülönülnek egymástól; és
- a nem kérődző állatoktól származó vért rendszeres mintavételnek és elemzésnek vetik alá a kérődzőktől származó fehérjék jelenlétének kimutatása céljából.

- b) A vérkészítményeket és a vérlisztet olyan feldolgozóüzemben állítják elő, amelyben kizárólag nem kérődzőktől származó vért dolgoznak fel.

E feltételtől eltérően az illetékes hatóság engedélyezheti nem kérődző haszonállatok és halak takarmányában való felhasználásra szánt vérkészítmények és vérliszt előállítását kérődzők véret feldolgozó olyan üzemen, amely a keresztzennyeződés megelőzésére alkalmas elismert ellenőrző rendszert használ. Ennek az ellenőrző rendszernek legalább a következőket kell tartalmaznia:

- a nem kérődző állatokból nyert vér zárt rendszerben történő feldolgozása fizikailag elkülönül a kérődzőkből nyert vér feldolgozásától,
- a kérődzőktől származó és a nem kérődzőktől származó ömlesztett nyersanyagok és ömlesztett késztermékek tárolására, szállítására és csomagolására szolgáló létesítmények fizikailag elkülönülnek egymástól; és
- a nem kérődző állatoktól származó vérkészítményeket és vérlisztet rendszeres mintavételnek és elemzésnek vetik alá a kérődzőktől származó fehérjék jelenlétének kimutatása céljából.

- c) A vérkészítményeket vagy vérlisztet tartalmazó takarmányt az illetékes hatóság által e célra engedélyezett olyan üzemen állítják elő, amely nem állít elő kérődzőknek, illetve halak kivételével más haszonállatoknak szánt takarmányt.

E feltételtől eltérően:

- i. nem szükséges külön engedély vérkészítményeket vagy vérlisztet tartalmazó takarmányból teljes értékű takarmány előállításához olyan, saját célra fenntartott takarmánykeverőt üzemeltető gazdaság esetében:
 - amelyet az illetékes hatóság nyilvántartásba vett,
 - amelyben vérkészítmények használata esetén csak nem kérődző állatokat, vérliszt használata esetén csak halakat tartanak,
 - amely kizárólag az adott gazdaságban felhasznált teljes értékű takarmányt állít elő; és
 - ha az előállításához használt vérkészítményeket vagy vérlisztet tartalmazó takarmány összes fehérjetartalma 50 %-nál kevesebb.
- ii. az illetékes hatóság a következő feltételekkel engedélyezheti kérődzőknek szánt takarmány előállítását olyan üzemben, amely nem kérődző haszonállatok, illetve halak számára is készít vérkészítményeket vagy vérlisztet tartalmazó takarmányt:
 - a kérődzőknek vagy a halak kivételével más haszonállatoknak szánt ömlesztett és csomagolt takarmányt olyan létesítményben állítják elő, amely fizikailag elkülönül a vérkészítményeket vagy vérlisztet tartalmazó takarmány előállítására szolgáló létesítményektől,
 - az ömlesztett takarmány tárolása, szállítása és csomagolása fizikailag elkülönített létesítményekben történik, a következő módon:
 - a) a kérődzőknek szánt takarmányt külön tartják a vérkészítményektől és a vérkészítményeket tartalmazó takarmánytól;
 - b) a halak kivételével más haszonállatoknak szánt takarmányt külön tartják a vérlisztől és a vérlisztet tartalmazó takarmánytól.
 - a vérkészítmények és vérliszt beszerzésével és felhasználásával, valamint az ilyen termékeket tartalmazó takarmány értékesítésével kapcsolatos nyilvántartásokat legalább öt évig az illetékes hatóság rendelkezésére tartják.
- d) A vérkészítményt vagy vérlisztet tartalmazó takarmány címkéjén, az azt kísérő kereskedelmi okmányon vagy egészségügyi bizonyítványon világosan szerepel a »vérkészítményeket tartalmaz – kérődzők takarmányozására nem használható«, illetve a »vérlisztet tartalmaz – csak halak takarmányozására« felirat.
- e) A vérkészítményeket tartalmazó ömlesztett takarmány szállítását olyan járművel végzik, amely nem szállít egyidejűleg kérődzőknek szánt takarmányt, a vérlisztet tartalmazó ömlesztett takarmány szállítását pedig olyan járművel, amely nem szállít egyidejűleg halak kivételével más haszonállatoknak szánt takarmányt. Ha a járművet ezt követően kérődzőknek, illetve halak kivételével más haszonállatoknak szánt takarmány szállítására használják, a keresztzennyeződés elkerülése érdekében alaposan ki kell takarítani az illetékes hatóság által jóváhagyott eljárásnak megfelelően.
- f) Tilos vérkészítményeket tartalmazó takarmány felhasználása és tárolása olyan gazdaságban, amelyben kérődzőket tartanak, és tilos vérlisztet tartalmazó takarmány felhasználása és tárolása olyan gazdaságban, amelyben halak kivételével más haszonállatot tartanak.

E feltételtől eltérően az illetékes hatóság engedélyezheti vérkészítményeket, illetve vérlisztet tartalmazó takarmány felhasználását és tárolását olyan gazdaságban, amelyben kérődzőket, illetve halak kivételével más haszonállatok tartanak, amennyiben megfelelőnek ítéli a gazdaságban a kérődzők, illetve a halak kivételével más fajok vérkészítményeket vagy vérlisztet tartalmazó takarmánnyal való etetésének megelőzésére végrehajtott intézkedéseket.

III. Általános végrehajtási feltételek

- A. Ezt a mellékletet az 1774/2002/EK rendelet rendelkezéseinek sérelme nélkül kell alkalmazni.
- B. A tagállamok naprakész jegyzéket vezetnek a következőkről:
- vér gyűjtése céljából jóváhagyott vágóhidak, a II. rész D. a) pontjával összhangban;
 - dikalcium-foszfátot, trikalcium-foszfátot, vérkészítményeket vagy vérlisztet előállító, jóváhagyott feldolgozóüzemek; és
 - hallisztet és a b) pontban említett fehérjéket tartalmazó takarmány előállítása céljából engedélyezett üzemek – a saját célra fenntartott takarmánykeverők kivételével –, amelyek a II. rész B. c), C. a) és D. c) pontjában megállapított feltételeknek megfelelően működnek.
- C. a) Ömlesztett feldolgozott állati fehérje, halliszt kivételével, és ilyen fehérjét tartalmazó ömlesztett termékek – beleértve a takarmányokat, a szerves műtrágyákat és a talajjavító szereket is – tárolását és szállítását az adott célra szolgáló létesítményekben végzik. A raktár, illetve a jármű csak kitakarítását, illetve az illetékes hatóság által végrehajtott átvizsgálását követően használható más célra.
- A II. rész A. b) i. pontjában említett ömlesztett halliszt, a II. rész A. b) ii. pontjában említett ömlesztett dikalcium-foszfát és ömlesztett trikalcium-foszfát, a II. rész A. b) iii. pontjában említett vérkészítmények és a II. rész A. c) pontjában említett vérliszt tárolását és szállítását az adott célra szolgáló raktárban, illetve járművel végzik.
 - A b) ponttól eltérően:
 - az egyes raktárak és járművek használhatók az ugyanazon fehérjét tartalmazó takarmányok tárolására és szállítására;
 - a raktárak, illetve a járművek kitakarításukat követően más célra is használhatók, miután az illetékes hatóság megvizsgálta őket; és
 - a raktárak és a hallisztet szállító járművek más célra is használhatók, ha a vállalat az illetékes hatóság által elismert ellenőrző rendszert működtet a keresztszennyeződés megakadályozása érdekében. Az ellenőrző rendszernek legalább a következőket kell tartalmaznia:
 - nyilvántartás a szállított anyagról és a jármű kitakarításáról; és
 - a szállított takarmányból történő rendszeres mintavétel és ennek elemzése a halliszttal való szennyezettség kimutatása céljából.
- Az illetékes hatóság gyakori helyszíni ellenőrzéseket végez a fenti ellenőrző rendszer megfelelő alkalmazásának vizsgálatára.
- D. Halliszten kívül kérődzőkből származó vérkészítményeket vagy feldolgozott állati fehérjéket tartalmazó takarmány, a kedvtelésből tartott állatok eledelét is beleértve, nem állítható elő olyan üzemben, amely takarmányt állít elő haszonállatok számára, a húsevő prémes állatok kivételével.
- Halliszten kívül kérődzőkből származó vérkészítményeket vagy feldolgozott állati fehérjéket tartalmazó ömlesztett takarmányt, a kedvtelésből tartott állatok eledelét is beleértve, tárolás, szállítás és csomagolás közben fizikailag elkülönítetten kell tartani a – húsevő prémes állatok kivételével – haszonállatoknak szánt ömlesztett takarmánytól.
- A II. rész A. b) ii. pontjában említett dikalcium-foszfátot vagy trikalcium-foszfátot, valamint a II. rész A. b) iii. pontjában említett vérkészítményeket tartalmazó, a kedvtelésből tartott állatoknak szánt eledelt és a húsevő prémes állatoknak szánt takarmányt a II. rész C. a) és c), illetve D. c) és e) pontjaival összhangban kell előállítani és szállítani.

- E. 1. Kérődzőkből származó feldolgozott állati fehérje és ilyen feldolgozott állati fehérjét tartalmazó termékek harmadik országba történő kivitele tilos.
2. Az illetékes hatóság a következő feltételekkel engedélyezheti a nem kérődző állatokból származó feldolgozott állati fehérje és az ilyen fehérjét tartalmazó termékek kivitelét:
- felhasználási célja nem tartozik a 7. cikkben meghatározott tilalom alá;
 - a kivitel előtt a harmadik országgal írásos megállapodást kötnek, amelyben a harmadik ország kötelezi magát arra, hogy betartja a végső felhasználásra vonatkozó rendelkezéseket és tartózkodik a feldolgozott állati fehérjék vagy az ilyen fehérjéket tartalmazó termékek 7. cikkben tiltott célú újrakivitelétől.
3. E rendelet hatékony végrehajtása érdekében a 2. pontnak megfelelően kivitel engedélyező tagállamok az Élelmiszerlánc- és Állat-egészségügyi Állandó Bizottság keretén belül értesítik a Bizottságot és a többi tagállamot az érintett harmadik országgal kötött megállapodás valamennyi szerződéses feltételéről.
- A 2. és 3. pontot nem kell alkalmazni:
- halliszt kivitelére, ha az megfelel a II. rész B. pontjában foglalt feltételeknek,
 - hallisztet tartalmazó termékekre,
 - kedvtelésből tartott állatoknak szánt eledelre.
- F. Az illetékes hatóság a 95/53/EK irányelvvel összhangban a teljes előállítási és értékesítési lánc során iratellenőrzést és fizikai vizsgálatot végez, a takarmányok vizsgálatát is beleértve, hogy ellenőrizze az említett irányelv, valamint e rendelet rendelkezéseinek betartását. Tiltott állati fehérje előfordulásának észlelése esetén a 95/53/EK irányelvet kell alkalmazni. Az illetékes hatóság rendszeresen ellenőrzi az említett hatósági vizsgálatok számára elemzéseket végző laboratóriumok alkalmasságát, főként a körvizsgálatok eredményének értékelésével. Ha az alkalmasság nem tekinthető kielégítőnek, minimális javító intézkedésként újra kell képezni a laboratóriumi személyzetet.”
-

A BIZOTTSÁG 1293/2005/EK RENDELETE**(2005. augusztus 5.)****a boranalízis közösségi módszereinek meghatározásáról szóló 2676/90/EGK rendelet módosításáról**

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre,

tekintettel a borpiac közös szervezéséről szóló, 1999. május 17-i 1493/1999/EK tanácsi rendeletre ⁽¹⁾ és különösen annak 46. cikke (3) bekezdésére,

mivel:

- (1) A gyöngyözőborokban és a pezsgőkben keletkező túlnyomás mérésének módszerét nemzetközileg elismert kritériumok alapján határozták meg. E módszer új leírását a Nemzetközi Szőlészeti és Borászati Hivatal a 2003. évi közgyűlése alkalmával fogadta el.
- (2) E mérési módszer alkalmazása lehetővé teszi az említett borokban keletkező túlnyomás egyszerűbb és megbízhatóbb ellenőrzését.
- (3) A szokásos módszernek a 2676/90/EGK bizottsági rendelet ⁽²⁾ mellékletének 37. fejezetében szereplő leírására

nincs szükség a továbbiakban, és ezért a 37. fejezet (3) bekezdését el kell hagyni. Ezenkívül a szóban forgó rendelet mellékletének egy új fejezetében be kell mutatni e módszer frissített leírását.

- (4) Ezért a 2676/90/EGK rendeletet módosítani kell.
- (5) Az e rendeletben előírt intézkedések összhangban vannak a Borpiaci Irányítóbizottság véleményével,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

A 2676/90/EGK rendelet melléklete e rendelet mellékletének megfelelően módosul.

2. cikkEz a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő hetedik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2005. augusztus 5-én.

a Bizottság részéről
Mariann FISCHER BOEL
a Bizottság tagja

⁽¹⁾ HL L 179., 1999.7.14., 1. o. A legutóbb az 1188/2005/EK bizottsági rendelettel (HL L 193., 2005.7.23., 24. o.) módosított rendelet.

⁽²⁾ HL L 272., 1990.10.3., 1. o. A legutóbb a 355/2005/EK rendelettel (HL L 56., 2005.3.2., 3. o.) módosított rendelet.

MELLÉKLET

A 2676/90/EGK rendelet melléklete a következőképpen módosul:

1. A „Szén-dioxid” című 37. fejezet a következőképpen módosul:

a) Az (1) bekezdés a következőképpen módosul:

i. a cím helyébe a következő cím lép: „1. A MÓDSZER ELVE”;

ii. Az 1.2. pontot el kell hagyni.

b) A (2) bekezdésben a 2.3. pont címe helyébe a következő cím lép: „az elméleti túlnyomás kiszámítása”;

c) A (3) és (4) bekezdést el kell hagyni.

2. A 37. fejezet után a következő szöveget kell beilleszteni 37a. fejezetként:

„37a. A GYÖNGYÖZŐBOROKBAN ÉS PEZSGÓKBEN KELETKEZŐ TÚLNYOMÁS MÉRÉSE

1. ELV

A hőmérséklet stabilizálását és a palack felrázását követően a túlnyomást egy afrométer (nyomásmérő) segítségével kell megmérni. A túlnyomást pascalban (Pa) kell kifejezni (I. típusú módszer). A módszer alkalmazható a szénsav hozzáadásával készült pezsgők és gyöngyözőborok esetében is.

2. ESZKÖZÖK

A pezsgős és a gyöngyözőboros palackokban lévő túlnyomás meghatározását lehetővé tévő eszközt afrométernek nevezzük. A palack zárásától (fémkupak, söröskupak, parafa vagy műanyag dugó) függően különböző változatai léteznek.

2.1. Afrométer kupakkal ellátott palackokhoz

Az afrométer három részből áll (1. ábra):

— A felső rész (azaz a csavaros szúrószár) a manométerből, egy kézi szorítógyűrűből, egy, a középső részbe csúszo végtelen csavarból és a kupakon áthatoló túból áll. A tű oldalán egy lyuk található, amely a nyomást a manométer felé közvetíti. Egy tömítőgyűrű biztosítja, hogy a készülék légmentesen illeszkedjen a palack kupakjához.

— A középső rész (azaz az anyacsavar) a felső rész közepre igazítására szolgál. Az alsó részbe kell belecsavarni, ezáltal rögzítve szilárdan a készüléket a palackra.

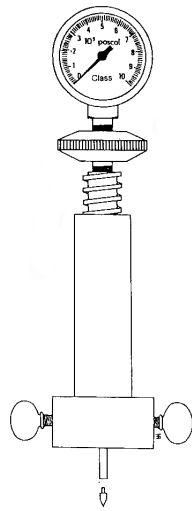
— Az alsó rész (avagy a szorítóbilincs) egy sarkantyúszerű kiálló résszel van ellátva, amely a palack pereme alá csúszik, így tartva meg a műszert a palackon. Léteznek olyan peremgyűrűk, amelyek minden palacktípushoz alkalmazhatóak.

2.2. Afrométer dugóval ellátott palackokhoz

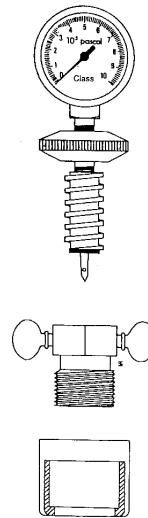
Az afrométer két részből áll (2. ábra):

— A felső rész megegyezik az előző készülékkel; a tű azonban hosszabb. Ez utóbbi egy hosszú, üres csőből áll, amelynek végén egy hegyes csúcs található, amely a tűnek a dugón való áthatolását segíti. Ez a csúcs eltávolítható, és amint a dugón áthaladt, beleesik a borba.

- Az alsó részt az anyacsavar és egy, a dugóra illeszkedő alap alkotja. Ez négy szorítócsavarral van felszerelve, amelyek a készüléknek a palackon történő rögzítésére szolgálnak.

2. ábra: Afrométer parafa és egyéb dugókhöz

1. ábra: Afrométer kupakokhoz

Megjegyzések az e két típushoz tartozó készülékekben található manométerekhez:

- Ezek lehetnek mechanikus, a Bourdon-cső elvén működő manométerek, vagy pedig numerikus, piezoelektromos érzékelőberendezéssel ellátott manométerek. Az első esetben a Bourdon-csőnek kötelezően rozsdamentes acélból kell készülnie.
- A manométerek beosztása pascalban van megadva (rövidítés: Pa). A pezsgők esetében célszerűbb 10^5 pascalt (10^5 Pa) vagy kilopascalt (kPa) egységként választani.
- A manométerek különböző osztályokba tartozhatnak. A manométer osztályát a leolvasás pontosságának a teljes skálához viszonyított, százalékban kifejezett értéke határozza meg (pl. egy 1. minőségi osztályú, 1 000 kPa-os manométer esetében a maximális alkalmazható nyomás 1 000 kPa, ± 10 kPa-os leolvasási pontossággal). A pontos méréshez 1. osztályú műszer ajánlott.

3. ELJÁRÁS

A mérést olyan palackokon kell elvégezni, amelyek hőmérsékletét legalább 24 órán keresztül stabilizálták. A kupak, a parafa vagy műanyag dugó átszúrása után a palackot erőteljesen rázni kell a nyomás állandóvá válásáig, hogy elvégezhesük a leolvasást.

3.1. Kupakos palackok

Csúsztassuk a szorítóbilincs sarkantyúszerű kiálló részét a palack pereme alá. Csavarjuk rá az anyacsavart úgy, hogy a készülék rendesen rá legyen erősítve a palackra. Ezután csavarozzuk bele a felső részt az anyacsavarba. A gázszőkés megakadályozása érdekében a kupak átszúrását a lehető leggyorsabban kell elvégezni, hogy a tömítőgyűrű mielőbb érintkezésbe kerüljön a kupakkal. Ezután a palackot erőteljesen rázni kell a nyomás állandóvá válásáig, hogy elvégezhesük a leolvasást.

3.2. Dugós palackok

Illesszünk egy hegyes csúcsot a tű végére. Helyezzük el az összeszerelt készüléket a dugón. Szorítsuk rá a négy csavart a dugóra. Csavarjuk be a felső részt (ekkor a tű áthatol a dugón). A csúcsnak bele kell esnie a palackba ahhoz, hogy a nyomás eljusson a manométerhez. A palackot a nyomás állandóvá válásáig rázzuk, majd végezzük el a leolvasást. A leolvasás után vegyük ki a csúcsot.

4. AZ EREDMÉNYEK KIFEJEZÉSE

A túlnyomást 20 °C -os hőmérsékleten ($P_{\text{aph}20}$) pascalban (Pa) vagy kilopascalban (kPa) fejezzük ki. Ennek az értéknek összhangban kell lennie a manométer pontosságával (például $6,3 \cdot 10^5$ Pa vagy 630 kPa, nem pedig $6,33 \cdot 10^5$ Pa vagy 633 kPa egy 1 000 kPa-ig mérő 1. osztályú manométer esetében).

Ha a hőmérséklet, amelyen a mérést végezzük, 20 °C-tól eltérő, korrekciót kell alkalmazni úgy, hogy a mért nyomást megszorozzuk a megfelelő együtthatóval (lásd az 1. táblázatot).

1. táblázat

A gyöngyözőborban vagy a pezsgőben 20 °C-on mért P_{ph20} túlnyomásnak a t hőmérsékleten mért $P_{ph t}$ túlnyomáshoz viszonyított aránya

°C	
0	1,85
1	1,80
2	1,74
3	1,68
4	1,64
5	1,59
6	1,54
7	1,50
8	1,45
9	1,40
10	1,36
11	1,32
12	1,28
13	1,24
14	1,20
15	1,16
16	1,13
17	1,09
18	1,06
19	1,03
20	1,00
21	0,97
22	0,95
23	0,93
24	0,91
25	0,88

5. AZ EREDMÉNYEK ELLENŐRZÉSE

A fizikai paraméterek közvetlen meghatározásának módszere (I. típusú kritériummódszer)

Az afrométerek ellenőrzése

Az afrométereket rendszeresen ellenőrizni kell (legalább évente egyszer).

Az ellenőrzést egy kalibrációs pad segítségével kell elvégezni. Ez lehetővé teszi a vizsgálandó manométer összehasonlítását egy magasabb osztályú, nemzeti szabványoknak megfelelően összeállított, párhuzamosan felszerelt referencia-manométerrel. Az ellenőrzés a két műszer által mutatott, emelkedő és csökkenő nyomásértékek összevetésére szolgál. Amennyiben a két műszer által mutatott értékek különbözőek, egy szabályozócsavar segítségével elvégezhetőek a szükséges korrekciók.

Valamennyi laboratórium és engedéllyel rendelkező szervezet fel van szerelve ilyen kalibrációs padokkal; ezeket be lehet továbbá szerezni a manométerek gyártóitól is.”

A BIZOTTSÁG 1294/2005/EK RENDELETE**(2005. augusztus 5.)****a mezőgazdasági termékek ökológiai termeléséről, valamint a mezőgazdasági termékeken és élelmiszereken erre utaló jelölésekről szóló 2092/91/EGK tanácsi rendelet I. mellékletének módosításáról**

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre,

tekintettel a mezőgazdasági termékek ökológiai termeléséről, valamint a mezőgazdasági termékeken és élelmiszereken erre utaló jelölésekről szóló, 1991. június 24-i 2092/91/EGK tanácsi rendeletre ⁽¹⁾ és különösen annak 13. cikke második francia bekezdésére,

mivel:

- (1) A mezőgazdasági üzemekben folyó ökológiai termelésnek a 2092/91/EGK rendelet I. mellékletében megállapított elvei szerint az állatállományt ökológiai termelés útján előállított takarmánnyal kell takarmányozni. Egy 2005. augusztus 24-ig tartó átmeneti időszakra a mezőgazdasági termelők engedélyt kaptak arra, hogy korlátozott arányban hagyományos takarmányt is felhasználhassanak, amennyiben igazolni tudják, hogy nem áll rendelkezésre ökológiai takarmány.
- (2) Úgy tűnik, hogy az ökológiai takarmány-alapanyagok iránti kereslet kielégítésére a Közösségben 2005. augusztus 24-ét követően nem lesz elegendő mennyiségű készlet, különösen az együregű gyomrú állatok és – kisebb mértékben – a kérődzők ellátására szolgáló takarmány termelésének fenntartásához szükséges, proteinben gazdag takarmány-alapanyagok tekintetében.

(3) Ezért szükség van az átmeneti időszak meghosszabbítására, amely alatt engedélyezni lehet a hagyományos takarmányok alkalmazását.

(4) A 2092/91/EGK rendeletet ezért ennek megfelelően módosítani kell.

(5) Tekintettel az intézkedés sürgősségére annak következtében, hogy a hagyományos takarmányok felhasználására vonatkozó rendelkezés érvénye 2005. augusztus 24-én lejár, e rendeletnek az Európai Unió Hivatalos Lapjában való kihirdetésének napján kellene hatályba lépnie.

(6) Az e rendeletben előírt intézkedések összhangban vannak a 2092/91/EGK rendelet 14. cikke által létrehozott bizottság véleményével,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

A 2092/91/EGK rendelet I. melléklete e rendelet mellékletének megfelelően módosul.

2. cikk

Ez a rendelet az Európai Unió Hivatalos Lapjában való kihirdetését követő napon lép hatályba.

Ezt a rendeletet 2005. augusztus 25-től kell alkalmazni.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2005. augusztus 5-én.

a Bizottság részéről

Mariann FISCHER BOEL

a Bizottság tagja

⁽¹⁾ HL L 198., 1991.7.22., 1. o. A legutóbb a 2254/2004/EK bizottsági rendelettel (HL L 385., 2004.12.29., 20. o.) módosított rendelet.

MELLÉKLET

A 2092/91/EGK rendelet I. mellékletének B. része a következőképpen módosul:

A 4.8. pont helyébe a következő szöveg lép:

„A 4.2. ponttól eltérve engedélyezett a mezőgazdasági eredetű hagyományos takarmányok korlátozott arányú használata abban az esetben, ha a mezőgazdasági termelő a tagállam felügyeleti szerve vagy hatósága számára kielégítő módon bizonyítani tudja, hogy nincs módja a takarmányt kizárólag ökológiai termelésből beszerezni.

A hagyományos takarmány 12 hónapos időszakra engedélyezett maximális százalékaránya:

a) Növényevők esetében: 5 % a 2005. augusztus 25-től 2007. december 31-ig tartó időszak alatt.

b) Más fajok esetében:

— 15 % a 2005. augusztus 25-től 2007. december 31-ig tartó időszak alatt;

— 10 % a 2008. január 1-jétől 2009. december 31-ig tartó időszak alatt;

— 5 % a 2010. január 1-jétől 2011. december 31-ig tartó időszak alatt.

Ezeket a mennyiségeket évente kell kiszámítani, és a mezőgazdasági eredetű takarmányok szárazanyag-tartalmának százalékában kell kifejezni. A hagyományos takarmányoknak a napi adagban engedélyezett legnagyobb százalékaránya – kivéve a transzhumálási periódus folyamán – 25 %, a szárazanyag százalékában számítva.”

A BIZOTTSÁG 1295/2005/EK RENDELETE**(2005. augusztus 5.)****a dehidratált takarmány támogatása csökkentésének a 2004/2005-ös gazdasági évre történő megállapításáról**

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

hangban a 603/95/EK rendelet 3. cikkében előírt támogatásban részesülhetnek.

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre,

- (4) A bejelentésekből következik, hogy a dehidratált takarmány esetében a legmagasabb garantált mennyiséget 16 %-kal meghaladták.

tekintettel a szárított takarmány piacának közös szervezéséről szóló, 1995. február 21-i 603/95/EK tanácsi rendeletre ⁽¹⁾ és különösen annak 5. cikke második albekezdésére,

- (5) Ezért a 603/95/EK rendelet 5. cikkének első albekezdésével összhangban helyénvaló a támogatás összegét a dehidratált takarmány esetében csökkenteni.

mivel:

- (6) Az e rendeletben előírt intézkedések összhangban vannak a Szárzotakarmány-piaci Irányítóbizottság véleményével,

- (1) A 603/95/EK rendelet helyébe 2005. április 1-jei hatállyal a szárított takarmány piacának közös szervezéséről szóló, 2003. szeptember 29-i 1786/2003/EK tanácsi rendelet ⁽²⁾ lép. Ez utóbbi rendeletet 2005. április 1-jétől, tehát a 2005/2006-os gazdasági év kezdetétől kell alkalmazni. Következésképpen a 603/95/EK rendeletet továbbra is alkalmazni kell a 2004/2005-ös gazdasági évben fizetendő támogatás végleges összegének megállapításához.

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

A 2004/2005-ös gazdasági évre a 603/95/EK rendelet 3. cikke (2) bekezdésében a dehidratált takarmányra előírt támogatás összege csökken, tehát a támogatás összege:

- (2) A 603/95/EK rendelet 3. cikkének (2) és (3) bekezdése meghatározza a feldolgozó vállalkozásoknak az említett rendelet 4. cikkének (1) és (3) bekezdésében szereplő legmagasabb garantált mennyiségig termelt dehidratált takarmányért és napon szárított takarmányért fizetendő támogatás összegét.
- (3) A tagállamok által a Bizottságnak a szárított takarmány piacának közös szervezéséről szóló 603/95/EK tanácsi rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 1995. április 6-i 785/95/EK bizottsági rendelet ⁽³⁾ 15. cikke a) pontjának második francia bekezdésével összhangban a 2004/2005-ös gazdasági évre bejelentett mennyiségek magukba foglalják a 2005. március 31-én készleten lévő mennyiségeket, amelyek a szárított takarmány piacának közös szervezéséről szóló 1786/2003/EK tanácsi rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2005. március 7-i 382/2005/EK bizottsági rendelet ⁽⁴⁾ 34. cikkével össz-

— 64,36 euró tonnánként a Cseh Köztársaságban,

— 56,40 euró tonnánként Görögországban,

— 54,11 euró tonnánként Spanyolországban,

— 57,02 euró tonnánként Olaszországban,

— 63,24 euró tonnánként Litvániában,

— 59,04 euró tonnánként Magyarországon,

— 65,55 euró tonnánként a többi tagállamban.

⁽¹⁾ HL L 63., 1995.3.21., 1. o. A legutóbb a 2003-as csatlakozási okmánnyal módosított rendelet.

⁽²⁾ HL L 270., 2003.10.21., 114. o.

⁽³⁾ HL L 79., 1995.4.7., 5. o. A legutóbb az 1413/2001/EK rendelettel (HL L 191., 2001.7.13., 8. o.) módosított rendelet.

⁽⁴⁾ HL L 61., 2005.3.8., 4. o.

2. cikk

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő harmadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2005. augusztus 5-én.

a Bizottság részéről
Mariann FISCHER BOEL
a Bizottság tagja

A BIZOTTSÁG 1296/2005/EK RENDELETE**(2005. augusztus 5.)****a B termelési illeték maximális összegének felülvizsgálatáról és a cukorágazatban a B cukorrépa 2005/2006-os gazdasági évre vonatkozó minimálárának módosításáról**

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre,

tekintettel a cukorágazat piacának közös szervezéséről szóló, 2001. június 19-i 1260/2001/EK tanácsi rendeletre ⁽¹⁾ és különösen annak 15. cikke (8) bekezdésének második és harmadik francia bekezdésére,

mivel:

- (1) Az 1260/2001/EK rendelet 15. cikkének (3) és (4) bekezdése előírja, hogy a közösségi cukorfelesleg kiviteli kötelezettségéből eredő veszteségeket meghatározott korlátok között az A és a B cukor, az A és a B izoglukóz, valamint az A és a B inulinszirup előállítására kivett termelési illetékekkel kell fedezni.
- (2) Az 1260/2001/EK rendelet 15. cikkének (5) bekezdése előírja, hogy amennyiben a fehércukor adott gazdasági évre vonatkozó intervenciósi árának legfeljebb 2 %-os alap termelési illetékéből, illetve legfeljebb 30 %-os B illetékéből származó várható bevételei nem fedezik a folyó gazdasági év előrelátható összes veszteségét, a B illeték maximális százalékát a szükséges mértékig úgy kell kiigazítani, hogy az fedezze az említett összes veszteséget, azonban nem haladhatja meg a 37,5 %-ot.
- (3) A jelenleg rendelkezésre álló ideiglenes adatok alapján a 2005/2006-os gazdasági év tekintetében behajtandó illetékekből származó, kiigazítás előtti bevételek valószínűleg elmaradnak az átlagos veszteség és az exportálandó

felesleg szorzatától. A B illeték maximális összegét 2005/2006-re ezért az említett fehér cukor intervenciósi árának 37,5 %-ára kell emelni.

- (4) Az 1260/2001/EK rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja tonnánként 32,42 EUR összegben határozza meg a B répa minimálárát az említett rendelet 15. cikkének (5) bekezdésére is figyelemmel, amely előírja a B répa árának megfelelő kiigazítását a B illeték maximális összegének kiigazítása esetén.
- (5) Az e rendeletben foglalt intézkedések összhangban vannak a Cukorpiaci Irányítóbizottság véleményével,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

A 2005/2006-os gazdasági évre az 1260/2001/EK rendelet 15. cikke (4) bekezdésének első francia bekezdésében említett B illeték maximális összegét a fehér cukor intervenciósi árának 37,5 %-ára kell emelni.

2. cikk

A 2005/2006-os gazdasági évre a B répának az 1260/2001/EK rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett minimálárát az említett rendelet 15. cikkének (5) bekezdésével összhangban tonnánként 28,84 EUR összegben kell megállapítani.

3. cikkEz a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő harmadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2005. augusztus 5-én.

a Bizottság részéről

Mariann FISCHER BOEL

a Bizottság tagja

⁽¹⁾ HL L 178., 2001.6.30., 1. o. A legutóbb a 987/2005/EK bizottsági rendelettel (HL L 167., 2005.6.29., 12. o.) módosított rendelet.

II

(Jogi aktusok, amelyek közzététele nem kötelező)

TANÁCS

A TANÁCS HATÁROZATA

(2005. július 12.)

a tagállamok foglalkoztatáspolitikáira vonatkozó iránymutatásokról

(2005/600/EK)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 128. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Parlament véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽²⁾,

tekintettel a Régiók Bizottsága véleményére,

tekintettel a Foglalkoztatási Bizottság véleményére,

mivel:

- (1) Az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikke értelmében az Unió célul tűzi ki maga elé, többek között, a gazdasági és társadalmi fejlődés, valamint a foglalkoztatás magas szintjének előmozdítását. Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 125. cikke megállapítja, hogy a tagállamok és a Közösség összehangolt stratégia kialakítására törekednek a foglalkoztatás és különösen a szakképzett, képzett és alkalmazkodásra képes munkaerő, valamint a gazdasági változásokra reagálni képes munkaerőpiacok fejlesztése terén.
- (2) A lisszaboni Európai Tanács 2000 márciusában a fenntartható gazdasági fejlődésre, a több és jobb munkahely létrehozására, a nagyobb társadalmi kohézió megteremtésére és hosszú távú foglalkoztatottságra irányuló stratégiai

célt tűzte ki, azonban öt év elteltével a stratégia célkitűzései korántsem tekinthetők megvalósítottak.

- (3) A foglalkoztatási iránymutatások és az átfogó gazdaságpolitikai iránymutatások integrált csomagjának bemutatása hozzájárul a lisszaboni stratégiának a növekedés és foglalkoztatás irányába történő újbóli meghatározásához. Az európai foglalkoztatási stratégiának vezető szerepe van a lisszaboni stratégia foglalkoztatásra irányuló célkitűzéseinek a végrehajtásában. A társadalmi kohézió erősítése a lisszaboni stratégia sikeréhez is alapvető fontosságú. Az európai foglalkoztatási stratégia sikere pedig, a szociális menetrendben meghatározottak szerint, hozzájárul a társadalmi kohézió növeléséhez.
- (4) A 2005. március 22-i és 23-i tavaszi Európai Tanács következtetéseivel összhangban az Uniónak valamennyi megfelelő nemzeti és közösségi erőforrást mozgósítania kell – beleértve a kohéziós politikát is – a lisszaboni stratégia három (gazdasági, szociális és környezeti) dimenziójában, hogy jobban ki tudja használni azok szinergiáit a fenntartható fejlődés általános kontextusában.
- (5) A teljes foglalkoztatottságra, a munkaminőségre, a munkaerő-termelékenységre és a társadalmi kohézióra irányuló célkitűzéseknek egyértelmű prioritásokban kell kifejezésre jutniuk, nevezetesen: több személy bevonása és megtartása a foglalkoztatásban, a munkaerő-utánpótlás növelése, illetve a szociális védelmi rendszerek modernizálása; a munkavállalók és a vállalkozások alkalmazkodóképességének a javítása; a humán erőforrás terén megvalósított befektetés növelése a jobb oktatás és képzés révén.
- (6) A foglalkoztatási iránymutatásokat csak háromévenként kell teljesen felülvizsgálni, a közbeeső évek során 2008-ig a frissítéseket erősen korlátozni kell.

⁽¹⁾ 2005. május 26-i vélemény (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

⁽²⁾ 2005. május 31-i vélemény (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

(7) A Foglalkoztatási Bizottság és a szociális védelemmel foglalkozó bizottság együttes véleményét alakította ki a növekedésről és a foglalkoztatásról szóló integrált iránymutatásokra (2005–2008) vonatkozóan.

2. cikk

Az iránymutatásokat figyelembe kell venni a tagállamok foglalkoztatáspolitikáiban, melyekről a nemzeti reformprogramokban be kell számolni.

(8) A tagállamok foglalkoztatáspolitikáinak végrehajtásáról szóló, 2004. október 14-i tanácsi ajánlásban ⁽¹⁾ foglaltak háttér-referenciaként érvényben maradnak,

3. cikk

Ennek a határozatnak a tagállamok a címzettjei.

A KÖVETKEZŐKÉPPEN HATÁROZOTT:

Kelt Brüsszelben, 2005. július 12-én.

1. cikk

A mellékletben szereplő, a tagállamok foglalkoztatáspolitikáira vonatkozó iránymutatásokat a Tanács elfogadja.

a Tanács részéről

az elnök

G. BROWN

⁽¹⁾ HL L 326., 2004.10.29., 47. o.

MELLÉKLET

FOGLALKOZTATÁSI IRÁNYMUTATÁSOK (2005–2008)

(17–24. integrált iránymutatás)

- 17. iránymutatás: A teljes foglalkoztatás elérésére, a munka minőségének és termelékenységének javítására és a társadalmi és területi kohézió megerősítésére irányuló foglalkoztatáspolitikák végrehajtása
- 18. iránymutatás: A munka életciklus-alapú megközelítésének elősegítése
- 19. iránymutatás: Befogadó munkaerőpiac biztosítása, a munka vonzóvá és kifizetővé tétele az álláskereső – köztük a hátrányos helyzetűek – és az inaktívak számára
- 20. iránymutatás: A munkaerő-piaci igények összehangolásának javítása
- 21. iránymutatás: A rugalmasságnak a foglalkoztatás biztonságával együtt járó elősegítése és a munkaerőpiac szegmentálásának csökkentése, kellő figyelemmel a szociális partnerek szerepére
- 22. iránymutatás: A foglalkoztatásbarát munkaerőköltség-fejlesztés és bérszabályozó mechanizmusok biztosítása
- 23. iránymutatás: A humán erőforrás terén tett befektetések kiterjesztése és javítása
- 24. iránymutatás: Az oktatási és képzési rendszereknek az új munkahelyi körülményekre figyelemmel történő kiigazítása

A tagállamok foglalkoztatáspolitikáira vonatkozó iránymutatások

A tagállamok, a szociális partnerekkel együttműködve, az alábbiakban meghatározott fellépés célkitűzéseinek és prioritásainak végrehajtására figyelemmel alakítják politikáikat. A lisszaboni stratégiát tükrözve, a tagállamok politikái – kiegyensúlyozott módon – az alábbiakat segítik elő:

- *Teljes foglalkoztatás:* a teljes foglalkoztatás elérése, valamint a munkanélküliség és az inaktivitás csökkentése a munkaerő-kereslet és -kínálat növelésével létfontosságú a gazdasági növekedés fenntartásához és a társadalmi kohézió megerősítéséhez.
- *A munka minőségének és termelékenységének növelése:* a foglalkoztatás növelésére irányuló erőfeszítések nem választhatók el a munkahelyek vonzóbbá tételének, a munka minőségének és a munkatermelékenység növelésének a javításától, illetve a „dolgozó szegények” arányának csökkentésétől. A munka minősége, a termelékenység és a foglalkoztatás közötti szinergiákat teljes mértékben ki kell használni.
- *A szociális és a területi kohézió erősítése:* határozott fellépésre van szükség a társadalmi integráció erősítése, a munkaerőpiacról való kizárás megakadályozása és a fogyatékkal élők foglalkoztatási integrációjának támogatása érdekében, illetve a foglalkoztatás, a munkanélküliség és a munka termelékenysége regionális különbségeinek csökkentése érdekében, különösen a hátrányos helyzetű régiókban.

Az egyenlő esélyek és a megkülönböztetés elleni küzdelem a haladás nélkülözhetetlen elemei. A nemek közötti esélyegyenlőség általános érvényesítésének elvét és a nemek közötti egyenlőség előmozdítását minden fellépésben biztosítani kell. Az új generációközi megközelítés részeként különös figyelmet kell fordítani a fiatalok helyzetére, az Európai Ifjúsági Egyezmény végrehajtásával, valamint a foglalkoztatáshoz való hozzáférés előmozdítására a teljes, munkával töltött életszakasz során. Különös figyelmet kell fordítani a hátrányos helyzetűek, többek között a fogyatékkal élők, továbbá a harmadik országok állampolgárai és az EU-polgárok foglalkoztatottsága közötti szakadék – a nemzeti célkitűzésekkel összhangban történő – számottevő csökkentésére. Az intézkedések során a tagállamoknak biztosítaniuk kell a foglalkoztatáshoz kapcsolódó politikák hatékony irányítását. A változás érdekében széles partnerséget kell létrehozniuk a parlamenti szervek és az érdekelt felek bevonásával, ideértve a regionális és a helyi szintű szereplőket is. Az európai és a nemzeti szociális partnereknek központi szerepet kell játszaniuk. E melléklet végén számos, az európai foglalkoztatási stratégia keretében a 2003-as iránymutatásokkal összefüggésben uniós szinten meghatározott célkitűzés és hivatkozási érték található, és ezeket mutatók és eredménytáblák révén továbbra is nyomon kell követni. A tagállamok arra is bátorítást kapnak, hogy meghatározzák a saját kötelezettségvállalásaikat és célkitűzéseiket, amelyek esetében ezeket figyelembe kell venniük, valamint az uniós szinten elfogadott 2004-es ajánlásokat is.

A hatékony irányítás megköveteli továbbá az igazgatási és pénzügyi források elosztásának nagyobb hatékonyságát is. A Bizottsággal egyetértésben az európai foglalkoztatási stratégia végrehajtásához a tagállamok felhasználják a Strukturális Alapok, elsősorban az Európai Szociális Alap nyújtotta támogatást, és a megtett intézkedésekről beszámolót készítenek. Különös figyelmet kell fordítani a tagállamok intézményi és közigazgatási kapacitásának megerősítésére.

17. iránymutatás: A teljes foglalkoztatást elérésére a munka minőségének és termelékenységének javítására és a társadalmi és területi kohézió megerősítésére irányuló foglalkoztatáspolitikák végrehajtása.

A politikáknak hozzá kell járulniuk ahhoz, hogy az Európai Unióban 2010-re az általános foglalkoztatási ráta érje el a 70 %-ot, a nők foglalkoztatottsága legalább a 60 %-ot, az idősebb munkavállalóké (55–64 év között) pedig az 50 %-ot, és vissza kell szorítaniuk a munkanélküliséget és az inaktivitást. A tagállamoknak mérlegelniük kell nemzeti foglalkoztatási célkitűzések megállapítását.

Ezen célkitűzések végrehajtása során az alábbi prioritásokra kell összpontosítani:

- több személy bevonása és megtartása a foglalkoztatásban, a munkaerő-kínálat növelése, illetve a szociális védelmi rendszerek modernizálása,
- a munkavállalók és a vállalkozások alkalmazkodóképességének a javítása,
- a humán erőforrás terén megvalósított befektetés fokozása a jobb oktatás és képzés révén.

1. TÖBB SZEMÉLY BEVONÁSA ÉS MEGTARTÁSA A FOGLALKOZTATÁSBAN, A MUNKAERŐ-UTÁNPÓTLÁS NÖVE- LÉSE, ILLETVE A SZOCIÁLIS VÉDELMI RENDSZEREK MODERNIZÁLÁSA

A foglalkoztatási szintek emelése a gazdasági növekedés generálásának és a társadalmi integrációt támogató gazdaságok elősegítésének leghatékonyabb eszköze, mely egyúttal biztosítja a szociális védőhálót a munkaképtelenek számára. A munkaerő-utánpótlás valamennyi csoportban való növelésének és a munka életciklus-alapú megközelítésének elősegítése és a szociális védelmi rendszerek adekvátságuk, pénzügyi fenntarthatóságuk és a társadalom változó szükségleteinek való megfelelésük biztosítása érdekében történő modernizálása a munkaképes népesség létszámbeli csökkenése miatt még fontosabb. Különös figyelemmel kell kezelni a nők és férfiak között a foglalkoztatás terén meglévő szakadékokat, továbbá az idős munkavállalók és a fiatalok alacsony foglalkoztatási rátáit, az új nemzedékek közötti megközelítés részeként. Fellépéseket kell tenni a fiatalok munkanélküliségének megoldására, ami átlagosan kétszerese a teljes munkanélküliségi arálynak. Megfelelő feltételeket kell biztosítani a foglalkoztatásban való előrehaladásra, akár pályakezdekről, akár egy kihagyott időszak utáni visszatérésről, akár a munkával töltött időszak meghosszabbításának igényéről van szó. A munka minősége, ideértve a fizetést és a juttatásokat, a munkafeltételeket, a foglalkoztatási biztonságot, az élethosszig tartó tanulásra való hozzáférést és a karrierlehetőségeket, illetve a szociális védelmi rendszerek nyújtotta védelem és ösztönzések létfontosságúak.

18. iránymutatás: A munka életciklus-alapú megközelítésének elősegítése a következők révén:

- megújult törekvés a fiatalok munkaerőpiacra való belépésének elősegítésére és a fiatalok munkanélküliségének csökkentésére, az Európai Ifjúsági Egyezményben foglaltak szerint,
- a nők részvételének növelésére, valamint a foglalkoztatás, a munkanélküliség és a bérek terén meglévő nemi alapon történő különbségtétel felszámolására irányuló határozott fellépés,
- a munka és a magánélet jobb összeegyeztethetősége, valamint hozzáférhető és megfizethető gyermekgondozási lehetőségek és a további eltartottak gondozásának biztosítása,
- az idősebb munkavállalók aktivitásának támogatása, beleértve a megfelelő munkakörülményeket, a jobb (foglalkozással összefüggő) egészségi állapotot, valamint a munkavállalásra való ösztönzésnek és a korai nyugdíjba vonulás megelőzésének megfelelő eszközeit,
- modern szociális védelmi rendszerek, beleértve a nyugdíj- és egészségbiztosítási rendszereket, biztosítva ezek szociális adekvátságát, pénzügyi fenntarthatóságukat és a társadalom változó szükségleteinek való megfelelésüket, a foglalkoztatásban való részvétel és megmaradás elősegítése és a munkával töltött életszakasz meghosszabbítása érdekében.

Lásd a 2. integrált iránymutatást is: „A foglalkoztatottság növelésének alapjául szolgáló gazdasági és fiskális fenntarthatóság biztosítása”.

A munkakeresők foglalkoztatáshoz való hozzáféréseinek elősegítése, a munkanélküliség megakadályozása és annak biztosítása, hogy a munkanélküliek ne távolodjanak el a munkaerőpiactól, és foglalkoztathatóságuk fokozódjon, létfontosságú tényezők az integráció, illetve a társadalmi kirekesztés elleni küzdelemben. Ehhez arra van szükség, hogy a munkaerőpiacra meglévő korlátokat a hatékony munkakeresés segítségével, a szakképzéshez és a más aktív munkaerő-piaci intézkedésekhez való hozzáférés elősegítésével, a munka kifizetődésének biztosításával, továbbá a munkanélküliség, a szegénység és az inaktív állapot csapdájának megszüntetésével eltávolítsák. Különös figyelmet kell szentelni a hátrányos helyzetűek – beleértve az alacsony képzettségű munkavállalókat is – munkaerő-piaci integrációjának, ideértve a szociális szolgáltatások és a szociális gazdaság kiterjesztését, valamint az új munkahelyforrások kialakítását, a kollektív igényekre válaszul. A megkülönböztetés elleni küzdelem, a fogyatékkal élők foglalkoztatáshoz való hozzáféréseinek elősegítése, valamint a bevándorlók és a kisebbségek integrációja különösen fontos.

19. iránymutatás: Befogadó munkaerőpiac biztosítása, a munka vonzóvá és kifizetődővé tétele az álláskereső – köztük a hátrányos helyzetűek – és az inaktívak számára a következők révén:

- aktív és preventív munkaerő-piaci intézkedések, ideértve a személyre szabott cselekvési tervek keretében a szükségletek időben történő azonosítását, a munkakereséshez nyújtott támogatást és a képzést, illetve a munkaerőpiactól legtávolabb lévők munkaerő-piaci integrációjának támogatásához és a szegénység felszámolásához való hozzájáruláshoz szükséges szociális szolgáltatások nyújtását,
- az adó- és ellátórendszerek ösztönző és visszatartó tényezőinek folyamatos felülvizsgálata, ideértve az ellátások adminisztrációját és feltételrendszerét, illetve a magas tényleges adómértékek jelentős csökkentését – elsősorban az alacsony jövedelműek számára –, a szociális védelem megfelelő szintű biztosítása mellett,
- új munkahelyforrások kialakítása a magánszemélyeknek és vállalkozásoknak nyújtott szolgáltatásokban, különösen helyi szinten.

Annak érdekében, hogy több személy számára nyíljon lehetőség jobb munkát találni, szükség van a munkaerő-piaci infrastruktúráknak mind nemzeti, mind EU-szinten történő megerősítésére, ideértve az EURES hálózatot is, hogy idejében előrejelezhető és megoldható legyenek az esetleges meg nem felelések. Ebben az összefüggésben a munkavállalók mobilitása az EU-ban kulcsfontosságú és teljes mértékben biztosítandó az EU-Szerződésekkel összefüggésben. A harmadik országokból való bevándorlásból származó további munkaerő-kínálatnak teljes figyelmet kell szentelni a nemzeti munkaerőpiacokon.

20. iránymutatás: A munkaerő-piaci igények összehangolásának javítása a következők révén:

- a munkaerő-piaci intézmények modernizálása és megerősítése, különös tekintettel a foglalkoztatási szolgálatokra, a foglalkoztatási és képzési lehetőségek nemzeti és európai szinten történő jobb átláthatóságára is tekintettel,
- a munkavállalók európai mobilitása előtti akadályok elhárításának biztosítása a Szerződések keretében,
- a képzési igények, a munkaerő-piaci hiányok és szűk keresztmetszetek hatékonyabb előrejelzése,
- a gazdasági migráció megfelelő kezelése.

2. A MUNKAVÁLLALÓK ÉS A VÁLLALKOZÁSOK ALKALMAZKODÓKÉPESSÉGÉNEK A JAVÍTÁSA

Európának fejlesztenie kell képességét a gazdasági és szociális változások előrejelzésére, előidézésére és kezelésére. Ehhez foglalkoztatásbarát munkaerőköltségekre, a munkaszervezés modern formáira és jól működő munkaerőpiacokra van szükség, melyek egyszerre biztosítják a rugalmasságot és a foglalkoztatás biztonságát mind a vállalkozások, mind a munkavállalók szükségleteinek megfelelően. Ez továbbá hozzá kell, hogy járuljon a szegmentált munkaerőpiacok elterjedésének megakadályozásához és a be nem jelentett munkavállalás visszaszorításához.

Napjaink növekvő mértékű globális gazdaságában, ahol új piacok nyílnak és folyamatosan új technológiák kerülnek bevezetésre, mind a vállalkozások, mind a munkavállalók az alkalmazkodás szükségességével és ennek tulajdonképpeni lehetőségével szembesülnek. Míg a strukturális változások jótékony hatással vannak a növekedésre és a foglalkoztatottságra, változásokat is magukkal vonnak, melyek néhány munkavállaló és vállalkozás szempontjából károsak. A vállalkozásoknak rugalmasabbakká kell válniuk, hogy a termékeik és szolgáltatásaik iránti kereslet hirtelen változásaira reagálni tudjanak, hogy új technológiákat alkalmazzanak és hogy olyan helyzetbe kerüljenek, hogy a versenyképesség megőrzése érdekében azonnal képesek legyenek az innovációra. A munkaminőség iránti fokozódó igénynek is meg kell felelniük, mely kapcsolatos a munkavállalók személyes preferenciáival és családi változásaival, és kezelniük kell az idősödő munkaerő és az egyre kevesebb fiatal munkavállaló jellemezte helyzetet. A munkavállalók számára a munka világa egyre bonyolultabbá válik a munkatípusok diverzifikációjával és szabálytalanabbá válásával, és az életciklus során egyre több váltást kell sikeresen kezelni. A gyorsan változó gazdaságok és az ezekkel járó szerkezetátalakítás miatt a munkavállalóknak a munkavállalás új módszereivel – beleértve az információs és kommunikációs technológiák (ICT) fokozott kihasználását –, illetve a foglalkoztatási státuszukban bekövetkező változásokkal kell megbirkózniuk, és készen kell állniuk az élethosszig tartó tanulásra. A földrajzi mobilitás szintén szükséges annak érdekében, hogy szélesebb körben és az EU egész területén hozzá lehessen férni a munkalehetőségekhez.

21. iránymutatás: A rugalmasságnak a foglalkoztatás biztonságával együtt járó elősegítése és a munkaerőpiac szegmentálásának csökkentése, kellő figyelemmel a szociális partnerek szerepére, a következők révén:

- a foglalkoztatással kapcsolatos jogszabályok kiigazítása, adott esetben a különböző szerződéses és a munkaidőre vonatkozó rendszerek felülvizsgálatával,
- a be nem jelentett munka kérdésének kezelése,
- a változások hatékonyabb előrejelzése és pozitív kezelése, beleértve a gazdasági szerkezetátalakítást, nevezetesen a kereskedelem nyitásához kapcsolódó változásokat, azok szociális költségeinek csökkentése és az alkalmazkodás megkönnyítése érdekében,
- a munkaszervezés innovatív és rugalmas formáinak elősegítése és terjesztése, a munka minőségének és termelékenységének javítása céljából, ideértve a munkahelyi egészséget és biztonságot is,
- a foglalkoztatási státusz változásainak támogatását, ideértve a képzést, az önfoglalkoztatást, a vállalkozásindítást és a földrajzi mobilitást.

Lásd az 5. integrált iránymutatást is: „A makrogazdasági, strukturális és foglalkoztatási politikák nagyobb koherenciájának előmozdítása”.

A lehető legnagyobb mértékű munkahelyteremtés, a versenyképesség megőrzése és az általános gazdasági kerethez való hozzájárulás érdekében az átfogó béremeléseknek összhangban kell lenniük a termelékenység gazdasági cikluson belüli növekedésével, és meg kell felelniük a munkaerő-piaci helyzetnek. A nem bérjellegű munkaköltségek csökkentésére és az adórés felülvizsgálatára tett erőfeszítésekre is szükség lehet, hogy elősegítsék a munkahelyteremtést, különösen az alacsony bérezésű munkák esetében.

22. iránymutatás: A foglalkoztatásbarát munkaerőköltség-fejlesztés és bérszabályozó mechanizmusok biztosítása a következők révén:

- a szociális partnerek ösztönzése a béralkurendszerek megfelelő keretének létrehozására saját illetékességi körükön belül, a termelékenység és a munkaerő-piaci tendenciák kihívásainak figyelembevétele érdekében valamennyi szinten, és a nemek közti bérkülönbségek elkerülése érdekében,
- a foglalkoztatás nem bérjellegű költségei foglalkoztatásra gyakorolt hatásának felülvizsgálata, és – ahol szükséges – szerkezetének és mértékének kiigazítása, különösen az alacsony bérezésű munkavállalók járulékkerheinek csökkentése érdekében.

Lásd a 4. integrált iránymutatást is: „A makrogazdasági stabilitáshoz és a növekedéshez hozzájáruló beralakulás biztosítása”.

3. A HUMÁN ERŐFORRÁS TERÉN MEGVALÓSÍTOTT BEFEKTETÉS FOKOZÁSA A JOBB OKTATÁS ÉS KÉPZÉS RÉVÉN

Európának nagyobb mértékben kell befektetnie a humán erőforrás terén. Túl sok személy nem kerül be a munkaerőpiacra azért, mert hiányoznak a képzettségei, vagy mert azok nem megfelelőek adott esetben. A foglalkoztatáshoz bármilyen életkorban történő hozzáférés elősegítésére, a munka termelékenységi szintjének és minőségének fokozására az EU-nak nagyobb mértékben és hatékonyabban kell befektetnie a humán erőforrás és az élethosszig tartó tanulás terén az egyének, a vállalkozások, a gazdaság és a társadalom érdekében.

A tudás- és szolgáltatásalapú gazdaságok a hagyományos iparágaktól eltérő képzettséget igényelnek, olyan képzettséget, melyet ugyanakkor a technológiai változásnak és innovációnak megfelelően folyamatosan frissíteni kell.

A munkavállalóknak, amennyiben meg akarják tartani munkájukat, és abban elő kívánnak lépni, képességeiket össze kell gyűjteniük, illetve azokat rendszeresen meg kell újítaniuk. A vállalkozások termelékenysége a változásokhoz alkalmazkodni képes munkaerő megteremtésétől és megtartásától függ. A kormányoknak biztosítaniuk kell, hogy az oktatás során elsajátított tudás szintjét fejlesszék, illetve, hogy az Európai Ifjúsági Egyezményrel összhangban a fiatalok rendelkezzenek a szükséges fontos szaktudással. Minden érintettet arra kell ösztönözni, hogy a lehető leghamarabb segítse elő az élethosszig tartó tanulás valós kultúráját. Az emberi erőforrás terén az egy főre eső állami és magánbefektetés számottevő fokozásának elérése, illetve ezen befektetések minőségének és hatékonyságának garantálása érdekében fontos biztosítani, hogy a költségek és a feladatok méltányos és átlátható módon legyenek felosztva valamennyi érintett között. A tagállamoknak hatékonyabban kell felhasználniuk az oktatás és a képzés terén tett befektetések tekintetében a strukturális alapokat és az Európai Beruházási Bankot. Ezen célok megvalósítása érdekében a tagállamok elkötelezik magukat az átfogó, egész életen át tartó tanulásra vonatkozó stratégiák 2006-ig történő létrehozása és a 2010-es oktatási és képzési munkaprogram végrehajtása iránt.

23. iránymutatás: A humán erőforrás terén tett befektetések kiterjesztése és javítása a következők révén:

- részvételre ösztönző oktatási és képzési politikák, és a szakmai alapképzéshez, a középfokú és a felsőoktatáshoz való fokozottabb hozzáférés – ideértve a szakmai gyakornokságot és a vállalkozói ismeretek oktatását is – megkönnyítésére irányuló fellépés,
- az iskolából kimaradók számának jelentős csökkentése,
- az életen át tartó tanulásra vonatkozó, az európai megállapodásoknak megfelelően minden iskola, vállalkozás, közhatóság és háztartás számára nyitott hatékony stratégiák, ideértve a megfelelő kezdeményezéseket és költségmegosztó mechanizmusokat is; a folyamatos, illetve munkahelyi képzésben az egész életcikluson át való részvétel növelésének céljából, különösen az alacsonyan képzett és az idősebb munkavállalók tekintetében.

Lásd a 7. integrált iránymutatást is: „A K + F területén, különösen a magánvállalkozások által végrehajtott beruházások növelése és ösztönzése”.

Az ambíciózus célkitűzések megállapítása és a valamennyi érintett által megvalósított befektetések mértékének fokozása azonban nem elegendő. A kínálat és a kereslet gyakorlati megfelelése érdekében az élethosszig tartó tanulási rendszereknek reálisnak, hozzáférhetőnek kell lenniük, és meg kell felelniük a változó szükségleteknek. Az oktatási és képzési rendszerek kiigazítása és kapacitásának növelése szükséges munkaerő-piaci jelentőségük, a tudásalapú gazdaság és társadalom szükségleteinek való megfelelésük és hatékonyságuk fokozása érdekében. Az információs és kommunikációs technológiák felhasználhatók a tanuláshoz való hozzáférés javítására, valamint a tanuláshoz a munkavállalók és munkaadók igényeihez való jobb hozzáigazítására. A munka és tanulási célú nagyobb mobilitás szintén szükséges annak érdekében, hogy tágabb legyen a hozzáférés az EU nyújtotta munkalehetőségekhez. Az európai munkaerőpiacon a mobilitást akadályozó, fennmaradó akadályokat el kell távolítani, különösen azokat, amelyek a képzések és szaktudás elismeréséhez és átláthatóságához kapcsolódnak. Fontos, hogy felhasználják a már elfogadott európai jogi eszközöket és referenciákat a nemzeti oktatási és képzési rendszerek reformjának támogatása érdekében, amint azt az Oktatás és képzés 2010 munkaprogram is meghatározza.

24. iránymutatás: Az oktatási és képzési rendszereknek az új munkahelyi követelményekre figyelemmel történő kiigazítása a következők révén:

- az oktatási és képzési rendszerek vonzerejének és nyitottságának növelése, minőségi előírásainak szigorítása, valamint mindezek biztosítása, az oktatási és képzési lehetőségek kiszélesítése, rugalmas tanulmányi pályák biztosítása, valamint a diákok és gyakoronokok mobilitási lehetőségének növelése,
- az oktatáshoz, a képzéshez és a tudáshoz való hozzáférés megkönnyítése és diverzifikálása mindenki számára, a munkaidő megszervezése, a családot támogató szolgálatok, szakképzési iránymutatás és – adott esetben – a költségmegosztás új formái révén,
- az új foglalkoztatási igényekre, kulcsfontosságú kompetenciákra és a készségekkel kapcsolatos jövőbeni követelményekre való reagálás a képzések meghatározásának és átláthatóságának, tényleges elismerésének és a nem formális és informális tanulás érvényesítésének révén.

Az európai foglalkoztatási stratégia keretében meghatározott célkitűzések és hivatkozási értékek

2003-ban az európai foglalkoztatási stratégiával összefüggésben az alábbi célokról és hivatkozási értékekről született megállapodás:

- minden munkanélkülinek lehetőséget kell kapnia az újrakezdeményezésre képzés, átképzés, munkatapasztalat-szerzés, munkahely vagy más foglalkoztatási intézkedés formájában, fiatalok esetében 6 havi munkanélküliség, felnőttek esetében pedig 12 havi munkanélküliség elérése előtt, adott esetben az álláskeresésben nyújtott folyamatos segítséggel kombinálva,
- 2010-re a tartós munkanélküliek 25 %-ának részt kell vennie valamely – képzés, átképzés, munkatapasztalat-szerzés vagy más foglalkoztatási intézkedés formájában megvalósított – aktív intézkedésben azzal a céllal, hogy elérjék a három legfejlettebb tagállam átlagát,
- az álláskereső az egész EU területén szerezhesse meg információt a tagállamok foglalkoztatási szolgálatai révén meghirdetett valamennyi, megüresedett állásról,
- a munkaerőpiacról kilépők tényleges átlagos életkorának 2010-re uniós szinten 5 évvel kell nőnie (2001-ben ez az életkor 59,9 év volt),
- 2010-re a 3 éves kor és a kötelező beiskolázási életkor közötti gyermekek legalább 90 %-a részére, és a 3 éves kor alatti gyermekek legalább 33 %-a részére gyermekgondozási szolgáltatást kell biztosítani,
- az iskolából kimaradók aránya az EU-ban átlagosan legfeljebb 10 % lehet,
- 2010-re az Európai Unióban a 22 éves korosztály legalább 85 %-a vegyen részt középfokú oktatásban (a középiskola felsőbb évfolyamain folyó oktatásban szerzett végzettséggel),
- a felnőtt, munkaképes korú népesség (25–64 éves korcsoport) átlagos részvételének az egész életen át tartó tanulásban legalább 12,5 %-osnak kell lennie.

A TANÁCS AJÁNLÁSA

(2005. július 12.)

a tagállamok és a Közösség gazdaságpolitikájára vonatkozó átfogó iránymutatásokról (2005–2008)

(2005/601/EK)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 99. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság ajánlására,

tekintettel az Európai Tanács 2005. június 16–17-i megbeszélésére,

mivel a Bizottság ajánlása alapján az Európai Parlament állásfoglalást fogadott el,

AJÁNLJA:

minőségét és fokozhatja a lisszaboni stratégia iránti elkötelezettséget.

Ebből a célból az említett átfogó gazdaságpolitikai iránymutatások a lisszaboni stratégia új kezdetét tükrözik, és a gazdaságpolitikáknak a fokozott növekedésben és munkahelyteremtésben betöltött szerepére összpontosítanak. Az átfogó gazdaságpolitikai iránymutatások A. szakasza a makrogazdasági politikák e célokhoz történő hozzájárulásával foglalkozik. A B. szakasz azokra az intézkedésekre és politikákra összpontosít, amelyeket a tagállamoknak véghez kell vinniük annak érdekében, hogy a növekedést szolgáló tudás és innováció erősödjön, és Európa vonzereje növekedjen a befektetők és a munkavállalók számára egyaránt. A brüsszeli Európai Tanács (2005. március 22–23.) következtetéseivel összhangban, a gazdaságpolitikák összehangolásának általános eszközeként az átfogó gazdaságpolitikai iránymutatásoknak továbbra is magukban kell foglalniuk a makrogazdasági és a mikrogazdasági politikák teljes körét, valamint a foglalkoztatási politikát is oly mértékben, amennyire az kölcsönhatásban van az előbbiekkal; az átfogó gazdaságpolitikai iránymutatások biztosítják a stratégia három területének általános gazdasági összhangját. Az átfogó gazdaságpolitikai iránymutatásokat illetően továbbra is a többoldalú felügyelet létező mechanizmusait kell alkalmazni.

BEVEZETÉS

A 2005. márciusi Európai Tanács **újraindította a lisszaboni stratégiát azáltal, hogy ismét az európai növekedésre és foglalkoztatásra helyezte a hangsúlyt** ⁽¹⁾. Ezzel a döntéssel az állam- és kormányfők egyértelmű üzenetet fogalmaztak meg az Uniónak az elkövetkező évekre vonatkozó prioritásaira vonatkozóan. A lisszaboni célok elérése érdekében Európának továbbra is a növekedésre és foglalkoztatásra kell összpontosítania politikáit, szilárd makrogazdasági politikai háttérre támaszkodva, a lisszaboni stratégia létfontosságú pilléreit alkotó szociális kohézió és környezetvédelmi fenntarthatóság céljainak keretében.

Különös figyelmet kell fordítani a lisszaboni menetrend végrehajtására. E célkitűzések eléréséhez az Uniónak nagyobb erőfeszítéseket kell tennie valamennyi nemzeti és közösségi erőforrást mozgósítása, és ezáltal a közöttük lévő szinergiák hatékonyabb kihasználása érdekében. Ezen túlmenően, az érdekelt felek bevonása segítheti a növekedésre és stabilitásra irányuló makrogazdasági politikák és a strukturális reformok szükségességének tudatosítását, javíthatja a politikák végrehajtásának

Az iránymutatások valamennyi tagállamra és a Közösségre alkalmazandók. Elő kell segíteniük a tagállamok által meghatározott nemzeti reformprogramokban foglalt reformintézkedések koherenciáját, és kiegészíti őket a 2005–2008-as közösségi lisszaboni program, amely magában foglalja a növekedés és foglalkoztatás érdekében közösségi szinten végrehajtható valamennyi intézkedést. Az iránymutatások megfelelő vonatkozásainak végrehajtása során figyelmet kell fordítani a nemek közötti esélyegyenlőségre.

AZ EU GAZDASÁGÁNAK HELYZETE

A gazdasági tevékenység, amely 2003 közepétől lendületet nyert **az Európai Unióban**, 2004 második felében – olyan külső tényezőik hatására, mint a magas és változó olajárak, a világkereskedelem bővülésének lassulása, illetve az euro felértékelődése – lelassult. Néhány európai gazdaság rugalmasságának hiánya részben a továbbra is fennálló szerkezeti gyengeségek miatt is adódhat. A reál-GDP 2005-ben várhatóan továbbra is szerény ütemű növekedést mutat, de a vártnál kisebb 2004-es átvitel elkerülhetetlenül érinteni fogja a teljes éves átlagot. A belső kereslet fellendülést támogató hatása eddig egyenetlenül oszlott meg a tagállamok között, de az év folyamán fokozatos erősödés várható, amihez a kedvező finanszírozási feltételek (beleértve az alacsony reálkamatlábakat) és a visszaszorított inflációs nyomás is hozzájárul.

⁽¹⁾ A 2005. márciusi Európai Tanács következtetése (http://ue.eu.int/cms3_fo/showPage.asp?lang=en&id=432&mode=g&name).

A gazdaság fellendülése eddig nagy mértékben függött a globális növekedés újraeledésétől és a világkereskedelem gyors bővülésétől. Amint a világ gazdaság növekedési ciklusa az érett szakaszba lép, majd hozzáadódik az olaj magasabb világgazdasági árának visszafogó hatása, egyre inkább az EU belső kereslete lesz az, amely megadhatja az élénküléshez szükséges nagyobb lendületet. A strukturális és makrogazdasági politikákat a nyersanyagok – különösen az olaj – árának emelkedése és az ipari árakra nehezedő, lefelé ható nyomás fényében kell szemlélni. Az EU lehetséges növekedési üteméhez való visszatérés tehát nagy mértékben függ a vállalkozások és a fogyasztók bizalmának erősödésétől, valamint a globális gazdasági folyamatok, többek között az olajárak és az átváltási árfolyamok kedvező alakulásától. E körülményeket tekintetbe véve rövid távon az a fontos, hogy a gazdaságpolitikák erősítsék a bizalmat, és ezzel segítsék az erőteljesebb belső kereslet és a munkahelyteremtés feltételeinek kialakulását, középtávon pedig az, hogy a strukturális reformok hozzájáruljanak a növekedési lehetőségek bővüléséhez.

Az előrejelzések szerint a munkanélküliség mértéke lassan bár, de csökkenni fog, és 2006-ra 8,7 %-ot érhet el. A becslült teljes foglalkoztatási ráta 2003-ban a 25 tagú EU-ban 63,0 %, ami jelentős mértékben alatta marad a kölcsönösen elfogadott 70 %-os célszintnek. Lassú a haladás a nők foglalkoztatásának célul kitűzött 60 %-os aránya felé, az arány jelenleg 55,1 %-os szinten áll a 25 tagú EU-ban, de várhatóan ismét növekedni fog. Az idősebb munkavállalók foglalkoztatási rátája tovább növekedett, és valamivel meghaladja a 40,2 %-ot, de a 2010. évi 50 %-os cél eléréséig e mutató esetében van szükség a legnagyobb növekedésre. Ugyanakkor a munka minőségi javításában elért előrehaladás vegyesnek bizonyult, és a gazdasági lelassulás kielezte a társadalmi integráció problémáit. A hosszú távú munkanélküliség néhány év csökkenés után ismét emelkedett, és a közeljövőben nem is várható, hogy ez a folyamat megfordulna.

Folyamatos aggodalomra ad okot az EU gazdasági élénkülésének nehézsége. Az Unió gazdasága ma több szempontból is távolabb áll attól a célkitűzéstől, hogy a világ legversenyképesebb gazdaságává váljon, mint 2000 márciusában. Ezt szem előtt tartva látható, hogy nem csökkent jelentősen az Európa, illetve gazdasági partnerei növekedési potenciálja közötti szakadék.

— Az Unió gazdaságának folyamatos alulteljesítése mögött először is az a magyarázat áll, hogy a **munkaerőinput továbbra is viszonylag alacsony**. A tagállamok által tett erőfeszítések eredményeként az 1999. évi 61,9 %-ról 2003-ban 63,0 %-ra emelkedett a foglalkoztatási ráta. A lisszaboni célkitűzések eléréséhez azonban számottevő javulásra van még szükség, különösen a fiatal és az idősebb munkavállalók foglalkoztatása terén.

— Az EU gyenge teljesítményének másik alapvető indoka a **termelékenység növekedésének alacsony szintje**. A termelékenység növekedése évtizedek óta csökkenő tendenciát mutat.

A. SZAKASZ

MAKROGAZDASÁGI POLITIKÁK A NÖVEKEDÉS ÉS A FOGLALKOZTATÁS SZOLGÁLATÁBAN ⁽¹⁾

A.1 A fokozott növekedés és foglalkoztatás feltételeit megteremtő makrogazdasági politikák

A gazdasági stabilitás biztosítása a foglalkoztatási és növekedési potenciál fokozásának érdekében

A stabil makrogazdasági politikák alapvető szerepet játszanak a kiegyensúlyozott gazdasági bővülésnek és a meglévő növekedési lehetőségek teljes kihasználásának a támogatásában. Létfonosságúak továbbá a megtakarítások és a befektetések megfelelő szintjét, illetve az utóbbinak a tudás és az innováció felé terelést elősegítő keretfeltételek megteremtésében, hogy a gazdaságot tartós, magas színvonalú, inflációt nem gerjesztő növekedési és foglalkoztatási pályára lehessen állítani. Ez megkönnyítheti a kedvező hosszú távú kamatszint fenntartását, és elősegítheti az ésszerű mértékű árfolyamváltozásokat. Jövőjük megtervezéséhez a cégeknek és az egyéneknek is bízniuk kell abban, hogy az árstabilitás fennmarad.

A monetáris politikák ehhez azzal járulhatnak hozzá, hogy törekednek az árstabilitásra, és – e célkitűzés sérelme nélkül – támogatják az egyéb általános gazdaságpolitikákat a növekedés és foglalkoztatás tekintetében. Az új tagállamok esetében fontos, hogy a monetáris politikák hozzájáruljanak a fenntartható reál- és nominálkonvergencia eléréséhez. Az árfolyamrendszerek az általános gazdaságpolitikai és monetáris politikai keretrendszer fontos részei, és a fenntartható reál- és nominálkonvergencia elérésére kell irányulniuk. A csatlakozás utáni megfelelő időpontban az ERM II-ben való részvételnek segítenie kell ezeket a törekvéseket. E tagállamok némelyike számára további makrogazdaság-politikai kihívást jelent a folyó fizetési mérleg hiányának olyan sávban tartása, ahol biztosítható a stabil külső finanszírozás. E tekintetben a költségvetési megszorítások alapvető szerepet játszanak a folyó fizetési mérleg hiányának csökkentésében.

⁽¹⁾ A fent meghatározott politikai iránymutatások végrehajtása során a tagállamoknak szem előtt kell tartaniuk, hogy (a 2003–2005 közötti időszak) a tagállamok és a Közösség gazdaságpolitikáira vonatkozó átfogó iránymutatásokról szóló, az ezen iránymutatások 2004. évi naprakésszé tételéről szóló, 2004. július 5-i tanácsi ajánlással kiegészített és naprakésszé tett 2003. június 26-i tanácsi ajánlás keretében közzétett országspecifikus ajánlások háttér-információként érvényben maradnak.

A stabil költségvetési pozíció biztosítása lehetővé teszi az automatikus költségvetési stabilizátorok teljes és szimmetrikus játékát a ciklus során, a kibocsátásnak egy magasabb és fenntartható növekedési trend körüli stabilizálása érdekében. A stabil költségvetési pozíciót már elért tagállamok feladata e pozíció megtartása. A fennmaradó tagállamok számára létfontosságú valamennyi szükséges korrekciós intézkedés meghozatala annak érdekében, hogy elérjék középtávú költségvetési célkitűzéseiket, különösen a gazdasági feltételek javulásakor, ily módon elkerülve a ciklikus politikákat, és biztosítva azt, hogy a következő gazdasági hanyatlást megelőzően az automatikus stabilizátorok teljes játéktere a teljes ciklusban rendelkezésre álljon. Az ECOFIN-Tanács „A Stabilitási és Növekedési Paktum végrehajtásának javítása” című, a (2005. március 22–23-i) Európai Tanács által jóváhagyott jelentésének megfelelően az egyes tagállamok középtávú költségvetési célkitűzését az eltérő gazdasági és költségvetési pozíciókkal és folyamatokkal, valamint az államháztartás fenntarthatóságának különböző mértékű költségvetési kockázatával összhangban differenciálni kell, a várható demográfiai változásokra is tekintettel. A Stabilitási és Növekedési Paktumban az euró-övezet tagjaira vonatkozóan megfogalmazott követelményeket az ERM II-ben részt vevő tagállamokra is alkalmazni kell.

1. sz. iránymutatás. A fenntartható növekedést szolgáló gazdasági stabilitás biztosítása érdekében: 1. a Stabilitási és Növekedési Paktumnak megfelelően a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk középtávú költségvetési célkitűzéseiket. Mindaddig, amíg e célkitűzést el nem érték, minden szükséges korrekciós intézkedést meg kell tenniük azért, hogy elérjék. A tagállamoknak el kell kerülniük a ciklikus költségvetési politikát. Szükséges továbbá, hogy azok a tagállamok, amelyeknél túlzott hiány áll fenn, tegyenek hatékony intézkedéseket a túlzott hiány azonnali kiigazításának biztosítására; 2. A fenntarthatatlanság kockázatát hordozó folyó fizetésimérleg-hiányt középtávú tagállamoknak korrekcióra kell törekedniük, strukturális reformok végrehajtása és a külső versenyképesség növelése révén, adott esetben a költségvetési politikával is segítve a korrekciót. Lásd még a „Hozzájárulás a dinamikus és jól működő GMU-hoz” c. (6. sz.) integrált iránymutatást.

A hosszú távú gazdasági fenntarthatóság biztosítása Európa előregedő népességére tekintettel

Európa népességének előregedése komoly kockázatot jelent az Európai Unió gazdaságának hosszú távú fenntarthatósága szempontjából. A legutóbbi előrejelzések szerint 2050-re az EU munkaképes korú (15 és 64 év közötti) népességének létszáma a 2000-es szintnél 18 %-kal lesz alacsonyabb, és a 65 év feletiek száma 60 %-kal emelkedik. Ez nemcsak magasabb eltartotti arányt jelent, hanem azt is, hogy – amennyiben nem történnek intézkedések már most a hosszú távú fiskális fenntarthatóság védelme érdekében – az életkorhoz kapcsolódó közkiadások emelkedése miatt növekedhet az adósságteher, a munkaképes korú népesség csökkenése miatt alacsonyabb lehet az egy főre jutó potenciális kibocsátás, valamint a jövőben nehézségek merülhetnek fel a nyugdíj-, társadalombiztosítási és egészségügyi rendszerek finanszírozásában.

Az előregedés gazdasági hatásaira a tagállamoknak azzal kell válaszolniuk, hogy – az előregedés költségvetési hatásainak

kezelésére szolgáló, jól megalapozott, hármas vonatkozású stratégia részeként – kielégítő ütemben hajtják végre az adósságcsökkentést, valamint a foglalkozási ráta és a munkaerő-kínálat növekedését ösztönző intézkedéseket hoznak, ezzel tompítva a munkaképes korú népesség lélekszámának jövőbeni csökkenéséből eredő hatásokat. A nemrégiben tapasztalt emelkedés ellenére még mindig viszonylag alacsony (2003-ban 63,0 %-os) foglalkozási ráta azt mutatja, hogy Európa rendelkezik még kihasználatlan munkaerő-tartalékkal. Számottevő tehát még a továbbfejlődés lehetősége, különösen a nők, valamint a fiatal és az idősebb munkavállalók tekintetében. E stratégiával összhangban lényeges a szociális védelmi rendszerek modernizálása a pénzügyi életképesség biztosítása érdekében, ösztönözve a munkaképes korú népesség munkaerőpiacon való aktív részvételét, ugyanakkor biztosítva, hogy a szociális védelmi rendszerek a hozzájárítás és a megfelelés tekintetében rendeltetésüknek megfelelően. Különösen a szociális védelmi rendszerek és a munkaerőpiacok közötti kommunikáció javítása segítheti a torzulások kiküszöbölését, és ösztönözheti az aktív életkor meghosszabbítását, tekintettel a várható élettartam növekedésére.

2. sz. iránymutatás. A foglalkoztatottság növelésének alapjául szolgáló gazdasági és fiskális fenntarthatóság biztosítása érdekében a tagállamoknak – tekintettel a népesség elöregedésével kapcsolatos várható költségekre – 1. vállalniuk kell az államadósság megfelelő ütemű csökkentését az államháztartás megerősítése érdekében; 2. meg kell reformálniuk és meg kell erősíteniük a nyugdíj-, társadalombiztosítási és egészségbiztosítási rendszereket, annak érdekében, hogy azok pénzügyileg életképesek, szociális szempontból megfelelőek és hozzáférhetőek legyenek; 3. intézkedéseket kell hozniuk a munkaerőpiacon való részvétel és a munkaerő-kínálat bővítésére, különösen a nők, a fiatal és az idősebb munkavállalók tekintetében, és elő kell segíteniük az életcikluson alapuló munkaszemlélet elterjedését a munkával töltött idő növelésének érdekében a gazdaságban. Lásd még „Az életcikluson alapuló munkaszemlélet elterjedésének elősegítése” c. (18. és 4., 19., 21. sz.) integrált iránymutatást.

A források növekedés- és foglalkoztatásorientált, hatékony elosztásának elősegítése

A jól átgondolt adó- és kiadási rendszerek, amelyek a források hatékony elosztását segítik elő, fontosak az állami szektor számára a növekedés és a foglalkoztatás minél teljesebb, a gazdasági stabilitásra és fenntarthatóságra irányuló célok kockázatátalan nélküli elősegítése érdekében. Ez elérhető azáltal, hogy a kiadást olyan, a növekedést elősegítő kategóriák felé irányítják, mint a kutatás és fejlesztés (K + F), a fizikai infrastruktúra, a környezetbarát technológiák, az emberi erőforrás és a tudás. A tagállamok más kiadási kategóriák ellenőrzésében is segítséget nyújthatnak azáltal, hogy alkalmazzák a kiadásszabályozást és a teljesítményalapú költségvetés-tervezést, illetve azáltal, hogy olyan értékelési mechanizmusokat vezetnek be, amelyek célja annak biztosítása, hogy az egyedi reformintézkedések és az átfogó reformcsomagok jól átgondoltak legyenek. Az EU gazdasága számára elsődleges fontosságú annak biztosítása, hogy az adórendszerek és azoknak az ellátórendszerekkel való együttműködése elősegítse a nagyobb növekedési potenciált a fokozott foglalkoztatás és több beruházás révén.

3. sz. iránymutatás. A források növekedés- és foglalkoztatásorientált, hatékony elosztásának elősegítése érdekében a tagállamoknak, a gazdasági stabilitásra és a fenntarthatóságra vonatkozó iránymutatások sérelme nélkül, közkiadásuk összetételét a lisszaboni stratégiával összhangban a növekedést elősegítő kategóriák felé kell irányítaniuk, adórendszereiket a növekedési potenciál megerősítése érdekében ki kell igazítaniuk, biztosítaniuk kell olyan mechanizmusok bevezetését, amelyek alkalmasak a közkiadások és a politikai célkitűzések megvalósítása közötti kapcsolat értékelésére, illetve biztosítaniuk kell a reformsomagok általános koherenciáját. Lásd még „A források fenntartható felhasználásának ösztönzése, valamint a környezetvédelem és a növekedés közötti szinergiák megerősítése” c. (11. sz.) integrált iránymutatást.

Annak biztosítása, hogy a bérek növekedése hozzájárul a növekedéshez és stabilitáshoz, és kiegészíti a strukturális reformokat

A bérek növekedése hozzájárulhat a stabil makrogazdasági feltételek megeremtéséhez és a foglalkoztatásbarát politikai kombináció megválasztásához, amennyiben a reálbérek emelkedése középtávon összhangban áll a termelékenység növekedésének mögöttes arányával, illetve a termelékenységet, a kapacitást és a foglalkoztatást bővítő beruházásokat lehetővé tevő jövedelmezőségi rátával. Ehhez az szükséges, hogy az olyan ideiglenes tényezők, mint a termelékenységben a ciklikus tényezők okozta változások vagy az infláció általános mértékének egyszeri emelkedései ne okozzanak a bérnövekedésben nem fenntartható tendenciát, illetve hogy a bérek növekedése tükrözze a helyi munkaerő-piaci feltételeket.

Az olaj- és nyersanyagárakra ható folytatódó felfelé irányuló nyomást figyelembe véve éberségre van szükség a bérmegállapodásoknak és a munkaerőköltségek emelkedésének az árstabilitásra és az árak versenyképességére gyakorolt hatását illetően. Üdvözlendő az a tény, hogy e másodlagos hatás jelentősége eddig még nem figyelhető meg. Ezeket a kérdéseket a monetáris és fiskális hatóságok, illetve a szociális partnerek között – a makrogazdasági párbeszéd révén – folytatódó párbeszéd és információcsere keretében figyelembe kell fenni.

4. sz. iránymutatás. Annak biztosítására, hogy a bérek növekedése hozzájárul a makrogazdasági stabilitáshoz és a növekedéshez, illetve az alkalmazkodóképesség fokozása érdekében a tagállamoknak ösztönözniük kell a bérmegállapodási rendszerek helyes keretfeltételeinek kialakítását, ugyanakkor teljes mértékben tiszteletben tartva a szociális partnerek szerepét, azzal a céllal, hogy elősegítsék a nominálbérek és a munkaerőköltségek árstabilitással és termelékenységi trenddel középtávon összhangban lévő alakulását, figyelembe véve a szakismeretek és a helyi munkaerő-piaci feltételek terén mutatkozó különbségeket. Lásd még „A bérköltségek foglalkoztatásbarát alakulásának biztosítása és foglalkoztatásbarát beralakulási mechanizmusok” c. (22. sz.) integrált iránymutatást.

Koherens makrogazdasági, strukturális és foglalkoztatási politikák előmozdítása

A stabil makrogazdasági politikák szerepe a munkahelyteremtést és a növekedést elősegítő feltételek megeremtése. A stabil költ-

ségvetési pozícióval rövid és középtávon összhangban lévő strukturális reformok alapvető fontosságúak a termelékenység és a foglalkoztatás középtávú növelése, és ezáltal a növekedési potenciál teljes megvalósítása és megerősítése szempontjából. Hozzájárulnak a fiskális fenntarthatósághoz, a makrogazdasági stabilitáshoz és a megrázkódtatásokkal szembeni rugalmassághoz is. Ugyanakkor a megfelelő makrogazdasági politikák kulcsfontosságúak a strukturális reformok növekedést és foglalkoztatást érintő előnyeinek teljes kihasználásához. A tagállamok átfogó gazdasági stratégiájának fontos jellemzője, hogy a strukturális politikák olyan konzisztens együttesét kell biztosítaniuk, amelyek támogatják a makrogazdasági keretet és viszont. Különösen a piaci reformoknak kell javítaniuk a gazdaságok átfogó alkalmazkodó- és korrekciós készségét a ciklikus gazdasági feltételekben bekövetkezett változásokkal kapcsolatosan, illetve az olyan hosszabb távú tendenciákra reagálva, mint a globalizáció és a technológia. E tekintetben erősíteni kell az adó- és ellátórendszerek reformjára irányuló erőfeszítéseket annak érdekében, hogy a munka kifizetődővé váljék, és elkerülhetőek legyenek a munkaerő-piaci részvételt fékező esetleges hatások.

5. sz. iránymutatás. A makrogazdasági, strukturális és foglalkoztatási politikák nagyobb koherenciájának előmozdítása érdekében a tagállamoknak olyan munkaerő- és termékpiaci reformokat kell véghezvinniük, amelyek egyidejűleg fokozzák a növekedési potenciált, illetve támogatják a makrogazdasági keretet a munkaerő- és termékpiacok globalizációval, technológiai fejlődéssel, keresletváltozásokkal és ciklikus változásokkal kapcsolatos rugalmasságának, tényezőmobilitásának és alkalmazkodóképességének növelése révén. A tagállamoknak különösen az adó- és ellátórendszerek reformjában kell megújult lendületet tanúsítaniuk, a jobb ösztönzés és a munka kifizetődővé tétele érdekében; a foglalkoztatás rugalmasságának és biztonságának összehangolásával növelniük kell a munkaerőpiacok alkalmazkodóképességét; és az emberi erőforrásba való befektetések révén javítaniuk kell a foglalkoztathatóságot. Lásd még „A rugalmasság előmozdítása a foglalkoztatás biztonságával összhangban és a munkaerőpiac szétdaraboltságának csökkentése, kellő figyelemmel a szociális partnerek szerepére” c. (21. és 19. sz.) integrált iránymutatást.

A.2 Dinamikus és jól működő euró-övezet biztosítása

A fokozott növekedés és foglalkoztatás elérésének szükségessége különösen kritikus az euró-övezetben, annak az utóbbi időkben tapasztalt gyengébb gazdasági teljesítménye és potenciális növekedésének alacsony, mindössze 2 % körüli (a Bizottság becslései) szintje miatt. A folyó év tavaszán közzétett előrejelzésében a Bizottság alacsonyabb irányba, 1,6 %-ra módosította az euró-övezet 2005. évi növekedésére vonatkozó előrejelzését. Az euró-övezetben növekedhetnek a gazdasági eltérések a növekedés, a belső kereslet és az inflációs nyomás tekintetében. A gazdasági növekedésnek az elmúlt év második felében tapasztalható lassulása az euró-övezetben egyaránt tulajdonítható külső tényezőknek – magas és változó olajárak, a világkereskedelem bővülésének mérséklődése, illetve az euró felértékelődése –, valamint a belső rugalmatlanságnak. A külső tényezők tekintetében az olajárak kedvezőtlen alakulása és a globális egyensúlyhiányok fennmaradása továbbra is nem elhanyagolható, hanyatlást eredményező kockázatokat hordoz.

A belföldi kereslet az euró-övezetben különösen csökkent, mivel mind az egyéni fogyasztás, mind a befektetés jelentősen alatta maradt a 25 tagú EU egészében 2004-ben tapasztalható értékeknek. Az egyéni fogyasztás visszaesésének oka valószínűleg a folytatódó aggodalom, középtávon különösen a munkalehetőségekkel (a munkanélküliség továbbra is 9 % körüli), valamint a jövedelmi kilátásokkal kapcsolatban. A bizalom jelenlegi szintje és a tartós javulás hiánya a fogyasztási oldalon továbbra is érezteti hatását a befektetésekben is.

Az euró-övezet számára kihívást jelent a jelenlegi növekedési potenciál kihasználása, illetve még inkább az, hogy növekedési potenciálját idővel fokozza. Ennek legjobb módja a növekedés- és stabilitásorientált makrogazdasági politikák és átfogó strukturális reformok alkalmazása. Mindkettő különösen szembeszökő az euró-övezetbe tartozó és az ERM II-ben részt vevő tagállamok esetében, mivel jelentősen befolyásolják az aszimmetrikus hatással járó megrázkódtatásokkal szembeni megfelelő alkalmazkodóképességet, és ily módon az euró-övezet egészének gazdasági rugalmasságát is. Továbbá az egyes, euró-övezetbe tartozó tagállamok gazdasági teljesítménye és politikái hatással vannak olyan közös érdekekre is, mint például az euró árfolyama, a kamatlábak, az árstabilitás és az euró-övezet kohéziója. Mindezek mutatják, hogy szükség van a hatékony gazdaságpolitikai koordinációra mind az EU-ban, mind az euró-övezetben, a növekedési potenciál és a teljesítmény javítása érdekében.

A nemzeti kamat- és árfolyam-politikák hiánya fokozottan szükségessé teszi a stabil költségvetési pozíciók kialakítását és fenntartását a ciklus egészében, hogy így kellő költségvetési tartalék álljon rendelkezésre a ciklikus ingadozások és az aszimmetrikus hatású gazdasági megrázkódtatások ellensúlyozására. Az árak és a bérek zökkenőmentes korrekcióját támogató strukturális politikák létfontosságúak annak biztosításához, hogy az euró-övezetbe tartozó tagállamok képesek legyenek a megrázkódtatásokhoz (mint például a jelenlegi olajársokk) gyorsan alkalmazkodni, illetve az indokolatlan inflációs változások elkerüléséhez segítséget nyújtani. A munkaerőpiacok reakcióképességét a széles körű munkaerő-integrációval, a foglalkozási és földrajzi mobilitással és a bérmegeállapítás ösztönzésével fokozó politikák, a megfelelő termékpiacon reformokkal együtt, különösen fontosak ebben a tekintetben.

Az euró-övezetben alkalmazott gazdaságpolitikai kombinációnak rövid távon a gazdasági fellendülést kell támogatnia, a hosszú távú fenntarthatóság és stabilitás biztosításával egyidejűleg. A jelenlegi helyzetben fontos, hogy az alkalmazott gazdaságpolitika segítse a fogyasztók és a befektetők bizalmának növekedését, és ez egyben azt is jelenti, hogy maradjon elkötelezett a középtávú stabilitás mellett. A költségvetési politikának olyan költségvetési pozíciót kell biztosítania, amely összhangban van egyrészt az előregedő népesség hatására való felkészülésnek, másrészt pedig a közkiadások és a bevételek gazdasági növekedést elősegítő összetételének a szükségességével.

A nemzetközi gazdasági stabilitáshoz való hozzájárulás, illetve gazdasági érdekeinek hatékonyabb képviselője szempontjából az euró-övezet számára kulcsfontosságú, hogy a nemzetközi monetáris és gazdaságpolitikai együttműködésben betöltött szerepének teljes mértékben eleget tegyen. Míg a stabil eurocsoport-elnökség létrehozása segítséget nyújt az euro-övezeti tagok pozíciójának összehangolásában, az euro-övezet külső képviselőjét az 1998. december 11–12-i bécsi megállapodásban meghatározott keretek alapján javítani kell, annak érdekében, hogy az

euró-övezet a globális gazdasági rendszer fejlődésében vezető stratégiai szerepet vállalhasson.

6. sz. iránymutatás. A dinamikus és jól működő GMU-hoz való hozzájárulás érdekében, az euró-övezetbe tartozó tagállamoknak biztosítaniuk kell gazdasági és költségvetési politikáik jobb koordinációját, különösen: 1. külön figyelmet kell fordítaniuk államháztartásuk hosszú távú fiskális fenntarthatóságára a Stabilitási és Növekedési Paktummal teljes összhangban; 2. az alkalmazott gazdaságpolitikák olyan kombinációjához kell hozzájárulniuk, amely a gazdasági fellendülést támogatja és az árstabilitással összeegyeztethető, és ezáltal rövid távon fokozza a vállalkozások és a fogyasztók bizalmát, ugyanakkor összhangban van a hosszú távon fenntartható növekedéssel; 3. folytatniuk kell a strukturális reformok megvalósítását, amelyek fokozzák az euró-övezet hosszú távú potenciális növekedését és javítják termelékenységét, versenyképességét és az aszimmetrikus hatású megrázkódtatásokhoz való gazdasági alkalmazkodását, különös tekintettel a foglalkoztatási politikákra; és 4. biztosítaniuk kell, hogy az euró-övezet befolyása a globális gazdasági rendszerben az övezet gazdasági súlyával arányos legyen.

B. SZAKASZ

MIKROGAZDASÁGI REFORMOK EURÓPA NÖVEKEDÉSI POTENCIÁLJÁNAK FOKOZÁSA ÉRDEKÉBEN

A strukturális reformok nélkülözhetetlenek az EU növekedési potenciáljának fokozásához és a makrogazdasági stabilitás támogatásához, mivel az európai gazdaság hatékonyságát és alkalmazkodóképességét növelik. A termelékenység növekedését a verseny, a befektetés és az innováció táplálja. Európa növekedési potenciáljának fokozásához mind a munkahelyteremtés, mind a termelékenység növelése terén elért előrehaladásra van szükség. Az 1990-es évek közepétől jelentős mértékben lassult az EU termelékenységének növekedése. A lassulás részben az alacsonyan képzett munkavállalók foglalkoztatásának növekedéséből ered. E trend visszafordítása azonban jelentős kihívás az Unió számára, különösen az előregedő népességre figyelemmel. A népesség előregedése a becslések szerint önmagában majdnem felével csökkenti az aktuális potenciális növekedési rátát. Ezért tehát a termelékenység növekedésének felgyorsítása és a munkával töltött idő növelése elkerülhetetlenül szükséges az életszínvonal jövőbeli fenntartásához és emelkedéséhez, valamint a szociális védelem magas szintjének biztosításához.

B.1 Tudás és innováció – a fenntartható növekedés mozgatórugói

A K + F, az innováció és az oktatás terén eszközölt beruházások révén felhalmozódó tudás a hosszú távú növekedés egyik fő mozgatóereje. A tudás terén eszközölt beruházások növekedését és az EU gazdaságának innovációs kapacitása erősítését szolgáló politikák a növekedéssel és foglalkoztatással kapcsolatos lisszaboni stratégia alapvető elemei. A lisszaboni célkitűzéseknek megfelelően a nemzeti és regionális programok ezért növekvő mértékben irányulnak majd az ezeken a területeken történő befektetésekre.

A K + F területén eszközölt beruházások növelése és ösztönzése az Európai Tudásalapú Térség létrehozásának céljából

A K + F különféle csatornákon keresztül befolyásolja a gazdasági növekedést: először is hozzájárulhat új piacok vagy termelési folyamatok kialakításához; másodsor a már meglévő termékek és termelési folyamatok növekvő javulásához vezethet; harmadszor pedig emeli az országok új technológiákkal szembeni befogadóképességét.

Az EU jelenleg a GDP-nek körülbelül 2 %-át költi K + F-re (ami azonban 0,5 %-nál kisebb értéktől a 4 % feletti értékig szóródó adatokat mutat az egyes tagállamokban), épphogy meghaladva a lisszaboni stratégia elindítása idején meglévő szintet. Továbbá, az EU kutatási kiadásainak mindössze kb. 55 %-át finanszírozza az üzleti szektor. A K + F területén tett magánbefektetések alacsony szintje az EU és az USA között meglévő innovációs szakadék egyik magyarázata. Még gyorsabb haladásra van szükség az EU közös célkitűzésének elérésére, azaz a kutatásra irányuló befektetéseknél a GDP 3 %-ára történő emelésére. A tagállamokat felkérést kapnak, hogy készítsenek beszámolót 2008-ra és 2010-re vonatkozó K + F kiadási célkitűzéseikről, illetve azokról az intézkedésekről, amelyek révén ezeket nemzeti lisszaboni programjaik keretén belül el kívánják érni. A legnehezebb feladat a vállalkozásokat a kutatásra irányuló befektetésekre serkentő keretfeltételek, eszközök és ösztönzők megerem-tése.

A kutatási közkiadások felhasználását hatékonyabbá kell tenni, és javítani kell a közpénzből finanszírozott kutatás és a magán-szektor közötti kapcsolatokat. Meg kell erősíteni a kiválósági pólusokat és hálózatokat, biztosítani kell az állami támogatási mechanizmusok jobb általános felhasználását a magánszektor innovációjának elősegítésére, és biztosítani kell az állami beruházások megfelelőbb kiegyenlítő hatását, valamint a kutatóintézetek és egyetemek gazdálkodásának modernizálását. Lényeges annak biztosítása, hogy a vállalatok versenyképes környezetben működhessenek, mivel a verseny ösztönzőleg hat a magánszektor innovációba történő befektetéseire. Emellett tudatos erőfeszítéseket kell tenni az aktív európai kutatók számának és minőségének fokozása érdekében, különösen a tudományos, műszaki és mérnöki pálya több diák számára való vonzóvá tételével, a szakmai előmenetel és a kutatók országok és ágazatok közötti mobilitásának javításával, valamint a kutatók és a diákok mobilitása előtt álló akadályok csökkentésével.

Meg kell erősíteni a K + F tevékenység nemzetközi dimenzióját az együttes finanszírozás, a jelentős pénzeszközöket igénylő kritikus területeken az EU-szintű „kritikusabb tömeg” megerem-tése, valamint a kutatók és a diákok mobilitása előtt álló akadályok csökkentése révén.

7. sz. iránymutatás. A K + F területén, különösen a magánvállalkozások által végrehajtott beruházások növelése és ösztönzése érdekében a tagállamok meghatározzák saját közbelső célkitűzéseiket ahhoz, hogy 2010-re a GDP 3 %-ában meghatározott, a magán- és az állami befektetések közötti megfelelő különbséget tartalmazó általános célkitűzés elérhető legyen. A tagállamoknak ki kell dolgozniuk továbbá a K + F, különösen az üzleti K + F elősegítésére alkalmas intézkedéscsomagot, különösen az alábbiak révén: 1. jobb keretfeltételek megerem-tése és annak biztosítása, hogy a vállalkozások megfelelően versenyképes és vonzó környezetben működjenek; 2. hatósabb és hatékonyabb K + F-közkiadások, valamint a PPP-k (az állami és a magántőke összefogásának) fejlesztése; 3. az oktatási intézmények és kutatóintézetek kiválósági központjainak fejlesztése és megerősítése a tagállamokban, illetve adott esetben új központok létrehozása, valamint az állami kutatóintézetek és a magánvállalkozások közötti együttműködés és technológiatranszfer javítása; 4. a magán-K + F kiegyenlítésére szolgáló ösztönzők kialakítása és jobb felhasználása; 5. a kutatóintézetek és egyetemek gazdálkodásának modernizálása; 6. a képzett kutatók megfelelő kínálatának biztosítása különösen a tudományos, műszaki és mérnöki pálya több diák számára való vonzóvá tételével, valamint a szakmai előmenetelnek, illetve a kutatásban és fejlesztésben dolgozók Európán belüli, nemzetközi és ágazatok közötti mobilitásának a fokozásával.

Az innováció elősegítése

Az európai gazdaság dinamizmusa alapvetően függ innovatív kapacitásától. Az innováció gazdasági keretfeltételeit meg kell teremteni. Ez magában foglalja a jól működő pénz- és termékpiacot, valamint a szellemi tulajdonjogok érvényesítésének hatékony és megfizethető eszközeit. Az innovációkat gyakran olyan új vállalkozások vezetik be a piacra, amelyek a finanszírozás megszerzését illetően nehézségekkel szembesülhetnek. Az innovatív vállalkozások alapítását és növekedését ösztönző – többek között a finanszírozáshoz való hozzájutást megkönnyítő – intézkedések tehát az innovatív tevékenységet kell, hogy elősegítsék. A technológiaterjesztés, illetve a nemzeti innovációs és oktatási rendszerek jobb integrációját szolgáló politikák az innovációs pólusok és hálózatok fejlesztésével, valamint a KKV-kat célzó, az innovációt támogató szolgáltatásokkal egyaránt segíthetők. A kutatói mobilitás, a közvetlen külföldi befektetések (FDI) vagy az importált technológia révén megvalósuló tudásátadás különösen előnyös hatású a hátrányos helyzetű országok és régiók számára.

8. sz. iránymutatás. Az innováció valamennyi formájának megkönynyítése érdekében a tagállamoknak megkülönböztetett figyelmet kell fordítaniuk: 1. az innovációt támogató szolgáltatások fejlesztésére, különösen az eredmények terjesztése és a technológiatranszfer tekintetében; 2. az innovációs pólusok, hálózatok és inkubátorházak létrehozására és fejlesztésére, amelyek összefogják az egyetemeket, kutatóintézeteket és a vállalkozásokat regionális és helyi szinten egyaránt, ezzel segítve a régiók közötti technológiai különbségek áthidalását; 3. a határokon átnyúló tudásátadás ösztönzésére, beleértve a közvetlen külföldi befektetéseket is; 4. az innovatív termékek és szolgáltatások előnyben részesítésére a közbeszerzésekben; 5. a nemzeti és nemzetközi finanszírozáshoz való hozzájutás megkönnyítésére; és 6. a szellemi tulajdonjogok érvényesítésének hatékony és megfizethető eszközeire.

Az információs és kommunikációs technológiák (IKT) terjesztése az i2010 kezdeményezés célkitűzéseivel és intézkedéseivel összhangban, szintén a termelékenység és ebből következően a gazdasági növekedés fokozásának fontos eszköze. Az EU nem tudta teljeskörűen kihasználni az információs és kommunikációs technológiák (IKT) fokozódó megjelenéséből és alkalmazásából származó előnyöket. Ez tükrözheti az IKT terén végzett, még mindig elégtelen befektetést, az intézményi korlátozásokat, és az IKT elfogadásával kapcsolatos szervezeti kihívásokat. A technológiai innováció végső soron a növekedést előmozdító gazdasági környezettől függ. Ebben az összefüggésben az intelligens logisztika alkalmazása hatékony módszer annak biztosítására, hogy az európai termelőüzemek költségei még versenyképes szinten maradjanak. Ebből a szempontból szintén fontos a nyitott és versenyző elektronikus hírközlési piac.

9. sz. iránymutatás. Az IKT terjedésének és hatékony alkalmazásának, valamint a teljesen befogadó információs társadalom kiépítésének érdekében a tagállamoknak: 1. ösztönözniük kell az IKT széles körű alkalmazását a közszolgáltatások terén, a KKV-knál és a háztartásokban; 2. meg kell teremteniük a gazdaságban szükséges, ezzel kapcsolatos munkaszervezési változások kereteit; 3. elő kell mozdítaniuk az európai ipar erőteljes megjelenését az IKT kulcsfontosságú területein; 4. ösztönözniük kell az erős IKT és a befogadó iparágak, illetve a jól működő piacok létrejöttét; 5. biztosítaniuk kell a hálózatok és az információk biztonságát, valamint a konvergenciát és az interoperabilitást a határok nélküli információalapú térség megteremtésének érdekében; 6. a tudásalapú gazdaság kialakítása érdekében ösztönözniük kell a szélesávú hálózatok telepítését a szolgáltatással rosszul ellátott régiókban is. Lásd még „A rugalmasság előmozdítása a foglalkoztatás biztonságával összhangban és a munkaerőpiac szétdaraboltságának csökkentése, kellő figyelemmel a szociális partnerek szerepére” c. (21. sz.) integrált iránymutatást.

Az európai ipari háttér versenyelőnyeinek erősítése

Az EU termelékenységi növekedésében az utóbbi időkben bekövetkezett lassulás részben annak köszönhető, hogy az EU nehézséggel küzd gazdaságának újabb, nagyobb termelékenység-növekedést ígérő ágazatok felé történő újraorientálása során.

A gazdasági és technológiai vezető szerep fokozása és fenntartása érdekében Európának növelnie kell az új technológiák, többek között az IKT kifejlesztésére és piacra vitelére irányuló kapacitását. Elemezni kell és ki kell használni a kutatási, szabályozási és finanszírozási feladatok közös, európai szintű megoldásából eredő szinergiákat azokon a területeken, ahol – a méretek vagy a hatókör nagysága miatt – a tagállamok egymástól elszigetelten nem tudnak sikeresen megbirkózni a piaci nehézségekkel. Az EU még mindig nem tudta teljes mértékben kihasználni technológiai lehetőségeit. Az európai kiválósági központok összefogása és az állami és a magántőke partnerségének fejlesztése, valamint a tagállamok közötti együttműködés az olyan területeken, amelyek hozzájárulnak a társadalom szempontjából jelentősebb, mint a magánszektor számára, segítséget nyújthatnak e lehetőségek kiaknázásában.

10. sz. iránymutatás. Az ipari háttér versenyelőnyeinek erősítése érdekében Európának szilárd iparszerkezetre van szüksége az unió teljes területén. A modern és aktív iparpolitika folytatásának szükségessége az ipari háttér versenyelőnyeinek megerősítését jelenti, beleértve a gyártó és szolgáltató tevékenységek vonzó keretfeltételeinek elősegítését is, egyidejűleg biztosítva azt, hogy a nemzeti, a nemzetek közötti és az európai szintű intézkedések egymást kiegészítsék. A tagállamoknak: 1. elsőként a kulcsfontosságú ipari ágazatok hozzáadott értékeit és versenyképességi tényezőit kell megállapítaniuk, és meg kell birkózniuk a globalizáció kihívásaival; 2. az új technológiák és piacok kialakítására is figyelmet kell fordítaniuk. a) Ez különösen azt jelenti, hogy elő kell mozdítaniuk az állami és a magántőke összefogása alapján születő új technológiai kezdeményezéseket, valamint a tagállamok közötti, a valódi piaci nehézségek kezelését segítő együttműködést. b) Fontos feladat még a regionális és helyi csoportosulások hálózatának létrehozása és fejlesztése az EU egészében, a KKV-k nagyobb mértékű bevonásával. Lásd még a „Jobb megfelelés a munkaerő-piaci igényeknek” c. (20. sz.) integrált iránymutatást.

A források fenntartható használatának ösztönzése

Az Unió számára a tartós siker egy sor olyan, a forrásokra és a környezetre vonatkozó kihívás kezelésén is múlik, amelyek elhanyagolása lefékezheti a jövőbeli növekedést. Ebben az összefüggésben az olajárakkal kapcsolatos legutóbbi fejlemények és kilátások felhívták a figyelmet az energiahatékonysághoz kapcsolódó kérdések sürgősségére. Az energiahatékonyságra irányuló politika fontos szerepet tölthet be az európai gazdaság olajár-változásokkal szembeni érzékenységének csökkentésében. E kihívások további késedelmes kezelése megemelheti az intézkedések meghozatalának gazdasági költségeit. Ez azt jelenti, hogy intézkedéseket kell hozni például a források ésszerűbb felhasználására. Az e területen hozott intézkedések jelentősek lesznek az éghajlatváltozás problémájának kezelésében is. Ezzel összefüggésben arra is fontos felhívni a figyelmet, hogy a tagállamok tegyenek újult erőfeszítéseket a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti kötelezettségeik teljesítésére. A tagállamoknak különösen azért kell folytatniuk az éghajlatváltozás elleni küzdelmet, hogy elérhető legyen az a célkitűzés, miszerint a globális hőmérséklet-emelkedés legfeljebb 2 °C-kal haladhatja meg az iparosodás előtti szintet, ugyanakkor költséghatékony módon kell megvalósítaniuk a kiotói célkitűzéseket. A tagállamoknak továbbra is elkötelezetteknek kell maradniuk a biológiai sokféleség szűkülésének mostantól 2010-ig történő megállítása mellett, különösen e követelmény más politikákba való integrálása révén, tekintettel arra, hogy egyes gazdasági ágazatok számára fontos a biológiai sokféleség. Ebben az összefüggésben kulcsfontosságú az olyan piaci alapú eszközök használata, amelyek az árakban jobban kifejezésre juttatják a környezeti károkat és a társadalmi költségeket. Az innovatív teljesítményt javíthatja és az érintett ágazatok fenntartható fejlődéséhez fokozottan járulhat hozzá a környezetbarát technológiák kifejlesztésének alkalmazásának ösztönzése, a közbeszerzések „zöld” szemléletűvé tétele, különösen tekintettel a KKV-kre, valamint a környezetre nézve káros támogatások megszüntetése más politikai eszközök kíséretében. Az európai vállalatok a világ élvonalába tartoznak például az új, megújuló energiára épülő technológiák kifejlesztésében. Különösen az energiaárakra ható folyamatos felfelé irányuló nyomás és az éghajlat növekvő fenyegetettsége szempontjából fontos az energiahatékonyság javítása, amely segíti növekedést és a fenntartható fejlődést egyaránt.

11. sz. iránymutatás. A források fenntartható felhasználásának ösztönzése, valamint a környezetvédelem és a növekedés közötti szinergiák megerősítése érdekében a tagállamoknak: 1. előnyben kell részesíteniük az energiahatékonyságot és a kapcsolt energiatermelést, a fenntartható, többek között a megújuló energiatechnológiák kifejlesztését, valamint a környezetbarát és öko-hatékony technológiák gyors terjedését a) egyrészt a belső piacon, különösen a közlekedésben és az energiaiparban, többek között az európai gazdaság olajárváltozásokkal szembeni érzékenységének csökkentése érdekében; b) másrészt a világ többi része felé, hiszen ez az ágazat számottevő exportlehetőségekkel bír; 2. elő kell mozdítaniuk a külső környezeti költségek internalizálását szolgáló eszközök kialakítását, valamint a gazdasági növekedés környezetkárosodást okozó hatásainak megszüntetését. Ezeket a kiemelt célkitűzéseket a meglévő európai jogszabályokkal, illetve a környezetvédelmi technológiai cselekvési tervben (ETAP) javasolt intézkedésekkel és eszközökkel összhangban kell megvalósítani, többek között a) piaci alapú eszközök alkalmazása; b) kockázati alapok és K + F finanszírozás; c) fenntartható termelési és fogyasztási minták népszerűsítése, beleértve a közbeszerzések „zöld” szemléletűvé tételét; d) a KKV-kra fordított különös figyelem; és e) a környezetre jelentős negatív hatást gyakorló és a fenntartható fejlődéssel össze nem egyeztethető támogatások reformja, valamint fokozatos megszüntetésének célkitűzése révén; 3. törekedniük kell a biológiai sokféleség szűkülésének mostantól 2010-ig történő megállítására, különösen a követelmény más politikákba való integrálása révén, tekintettel arra, hogy egyes gazdasági ágazatok számára fontos a biológiai sokféleség; 4. folytatniuk kell az éghajlatváltozás elleni küzdelmet a kiotói célkitűzések költséghatékony megvalósításával, különösen a KKV-k vonatkozásában. Lásd még „A források növekedés- és foglalkoztatásorientált, hatékony elosztásának elősegítése” c. (3. sz.) integrált iránymutatást.

B.2 Európa vonzóbbá tétele a befektetők és a munkavállalók számára

Az, hogy az Európai Unió mennyire lehet vonzó befektetési célpont, többek között piacainak méretétől és nyitottságától, szabályozási környezetétől, valamint munkaerejének és infrastruktúrájának minőségétől függ.

A belső piac kiterjesztése és elmélyítése

Míg a belső piac az áruk tekintetében aránylag jól integrált, a szolgáltatási piac jogilag, illetve *de facto* továbbra is meglehetősen megosztott, és az európai munkaerő-mobilitás továbbra is alacsony. A növekedés és a foglalkoztatás előmozdítása, valamint a versenyképesség megerősítése érdekében a belső piaci szolgáltatásoknak teljes mértékben működőképesnek kell lenniük, ugyanakkor meg kell őrizni az európai szociális modellt. Az Európai Tanács felszólított minden – a szolgáltatások egységes piacát célul kitűző széles körű konszenzus kialakítására irányuló – erőfeszítés megtételére a jogalkotási folyamat keretein belül. A határokon átnyúló tevékenységek akadályainak megszüntetése jelentős eredményeket hozna a hatékonyság tekintetében is. Végül, a pénzügyi piacok teljes integrálása fokozná a teljesítményt és a foglalkoztatást azáltal, hogy lehetővé teszi a tőke hatékonyabb elosztását, illetve jobb üzleti finanszírozási feltételeket teremt.

Az egységes európai piac lehetséges előnyeinek általános elismerése ellenére a belső piaci irányelvek átültetésének folyamata továbbra is kiábrándítóan lassan halad. Ezen túlmenően, az irányelveket gyakran helytelenül alkalmazzák vagy hajtják végre, amint ezt a Bizottság által megindított jogsértési eljárások nagy száma is mutatja. A tagállamoknak pozitívabb szellemben kell együttműködniük egymással és a Bizottsággal annak érdekében, hogy teljes mértékben biztosítani tudják állampolgáraik és üzleti vállalkozásaik számára a belső piaci jogszabályok által nyújtott előnyöket. Például jelentős fejlesztésekre lenne szükség a közbeszerzési gyakorlatok terén. Az ilyen fejlesztések eredménye a nyilvánosan közzétett közbeszerzések arányának növekedése lenne. Ezenkívül a közbeszerzések még nagyobb nyitottsága költségvetési megtakarításokhoz vezetne a tagállamokban.

12. sz. iránymutatás. A belső piac kiterjesztése és elmélyítése érdekében a tagállamoknak: 1. fel kell gyorsítaniuk a belső piaci irányelvek nemzeti jogba való átültetését; 2. előnyben kell részesíteniük a belső piaccal kapcsolatos jogszabályok szigorúbb és helyesebb végrehajtását; 3. meg kell szüntetniük a határokon átnyúló tevékenységek még meglévő akadályait; 4. hatékonyan kell alkalmazniuk az EU közbeszerzési szabályait; 5. az európai szociális modell megőrzése mellett elő kell mozdítaniuk a szolgáltatások teljesen működőképes belső piacát; 6. a pénzügyi szolgáltatások cselekvési tervének konzisztens és koherens alkalmazása és végrehajtása révén fel kell gyorsítaniuk a pénzügyi integrációt. Lásd még a „Jobb megfelelés a munkaerő-piaci igényeknek” c. (20. sz.) integrált iránymutatást.

A nyílt és versenyképes piacok biztosítása Európán belül és kívül

A nyitott globális gazdaság újabb lehetőségeket kínál az európai gazdaság növekedésének és versenyképességének ösztönzésére. A versenypolitika kulcsszerepet játszik a cégek számára egyenlő esélyeket nyújtó uniós szintű biztosításában és alapvető lehet a piacok szélesebb körű szabályozási keretének áttekintésében is, azon feltételek előmozdítása érdekében, amelyek lehetővé teszik a vállalkozások számára a hatékony versenyben való részvételt. Az európai piacok további, a verseny irányába történő nyitása a még meglévő állami támogatások általános szintjének csökkentése révén érhető el. Ezt a folyamatot a még meglévő állami támogatások olyan átalakításának kell kísérnie, ami a meghatározott horizontális célok támogatását részesíti előnyben. Az állami támogatásra vonatkozó szabályok felülvizsgálata révén további lendületet kell adni ebbe az irányba.

A piacra lépést megkönnyítő strukturális reformok a verseny elősegítésének különösen hatékony eszközei. Ezek különösen fontosak azokon a piacokon, amelyeken korábban – versenyellenes magatartás, monopóliumok létezése, túlszabályozás (a hatékony versenykörnyezet kialakulását hátráltathatják például az engedélyek, a minimális tőkére vonatkozó követelmények, a jogi korlátozások, az üzletek nyitvatartási idejének szabályozása, a szabályozott árak stb.), illetve a kereskedelem védelme miatt – nem volt jelen a verseny.

Emellett a már elfogadott, a hálózati iparágaknak a verseny számára történő megnyitásával kapcsolatos intézkedések végrehajtásának (a villamosenergia- és gázszolgáltatás, a közlekedés, a távközlési és postai szolgáltatások területén) segítenie kell az alacsonyabb általános árszint és a nagyobb választási lehetőség biztosítását, és ezzel egyidejűleg az általános gazdasági érdekű szolgáltatások minden polgárhoz való garantált eljuttatását. A verseny- és szabályozó hatóságoknak biztosítaniuk kell a versenyt a liberalizált piacokon. Ugyanakkor garantálni kell, hogy az általános gazdasági érdekű szolgáltatások kielégítően, jó minőségben és megfizethető áron álljanak rendelkezésre.

A kereskedelem és a befektetések iránti külkapcsolati nyitottság, többoldalú összefüggésben is, az export és az import növelése révén, a növekedés és a foglalkoztatás fontos mozgatórugója, és így megerősíti a strukturális reform végrehajtását. A globális kereskedelem szabályainak nyitott és szilárd rendszere létfontosságú az európai gazdaság számára. A dohai forduló keretében elért ambiciózus és kiegyensúlyozott megállapodás sikeres lezárása, valamint a kétoldalú és regionális szabadkereskedelmi megállapodások kialakítása a piacok további megnyitását eredményezheti a kereskedelem és a befektetések előtt, így járulva hozzá a növekedési potenciál fokozódásához.

13. sz. iránymutatás. A nyílt és versenyképes piacok Európán belüli és kívüli biztosítása, valamint a globalizáció előnyeinek kihasználása érdekében a tagállamoknak előnyben kell részesíteniük: 1. a versenyt indokolatlanul hátráltató szabályozási, kereskedelmi és egyéb akadályok lebontását; 2. a versenypolitika hatékonyabb végrehajtását; 3. a piacok és az előírások verseny- és szabályozási hatóságok általi szelektív ellenőrzését a verseny és a piacra lépés akadályainak azonosítása és megszüntetése érdekében; 4. a versenyt torzító hatású állami támogatások csökkentését; 5. az elkövetkező közösségi keretszabályozással összhangban a támogatások olyan irányú átalakítását, ami meghatározott horizontális célok – mint például a kutatás, az innováció és az emberi erőforrás optimalizálása – támogatását, illetve a jól körülhatárolt piaci hibák esetén történő támogatást részesíti előnyben; 6. a külkapcsolati nyitottság előmozdítását, többoldalú összefüggésben is; 7. a már elfogadott, a hálózati iparágaknak a verseny számára történő megnyitásával kapcsolatos intézkedések teljes körű végrehajtását annak érdekében, hogy az európai szinten integrált piacokon hatékonyan működjön a verseny. Ezzel egyidejűleg a versenyképes és dinamikus gazdaságban fontos szerepet játszik annak biztosítása is, hogy az általános gazdasági érdekű szolgáltatások kielégítően, jó minőségben és megfizethető áron álljanak rendelkezésre.

Az európai és a nemzeti szabályozás javítása

A piac szabályozása nélkülözhetetlen az olyan környezet megteremtéséhez, amelyben a kereskedelmi ügyletek versenyképes áron zajlanak. A szabályozás a piaci hibák kiigazítására

vagy a piaci szereplők védelmére is alkalmas. A szabályozás halmozott hatása azonban jelentős gazdasági költségekkel járhat. Lényeges tehát, hogy a szabályozás alaposan átgondolt és arányos legyen. Az európai és a nemzeti szabályozási környezet minőségét uniós és tagállami szinten egyaránt a közös elkötelezettség és a megosztott felelősség határozza meg.

A jogszabályok előkészítése vagy felülvizsgálata során a tagállamoknak rendszeresen értékelniük kell jogalkotási kezdeményezéseik költségeit és hasznát. A rendelkezések minőségét – az eredeti cél megőrzése mellett – javítani kell. Ez szükségessé teszi az érdekelt felekkel való konzultációt. A Bizottságnak a jobb szabályozás iránti elkötelezettsége keretében az új vagy felülvizsgált rendelkezések gazdasági, szociális és környezeti hatásait gondosan felméri, hogy a különféle politikai célkitűzések közötti lehetséges helyettesítési lehetőségeket és szinergiákat azonosítsák. A meglévő szabályozást emellett a lehetséges egyszerűsítés érdekében megvizsgálják, és annak a versenyre gyakorolt hatása szempontjából értékelik. Végezetül, az új és a meglévő jogszabályok adminisztratív költségeinek mérésére közös megközelítési módot dolgoznak ki. A tagállamoknak ki kell dolgozniuk a meglévő szabályozásuk egyszerűsítésének rendszerét. Széles körű konzultációt kell folytatniuk arról, milyen költségekkel és haszonnal jár a szabályozás kezdeményezése vagy éppen elmaradása, különösen azokon a területeken, ahol a különböző politikai célok között átfedések jelentkeznek. A tagállamoknak a szabályozás megfelelő alternatíváinak gondos mérlegelését is biztosítaniuk kell.

A szabályozási környezet számottevő javulását tehát a szabályozással összefüggő költség-haszon megfontolások, többek között az igazgatási költségek számbavételével lehet elérni. Ez különösen fontos a kis- és középvállalkozások (KKV-k) esetében, amelyeknek általában korlátozottabb erőforrásaik vannak a közösségi, illetve a nemzeti jogszabályok által rájuk rótt adminisztrációs kötelezettségek teljesítésére.

14. sz. iránymutatás. A versenyképesebb üzleti környezet megteremtése és a jobb szabályozás révén az egyéni kezdeményezések ösztönzése érdekében a tagállamoknak: 1. csökkenteniük kell a vállalkozásokra, különösen a KKV-kra és az induló vállalkozásokra nehezedő adminisztratív terheket; 2. javítaniuk kell a meglévő és az új rendelkezéseik minőségét az eredeti célok megőrzése mellett, a rendelkezések gazdasági, szociális (többek között egészségügyi) és környezeti hatásainak rendszeres és szigorú értékelése révén, és ezzel egyidejűleg figyelembe véve és fejlesztve a szabályozással kapcsolatos adminisztratív terhek és a versenyképességre gyakorolt hatás mérését, a végrehajtással összefüggésben is; 3. ösztönözni kell, hogy a vállalkozásokat vállalati szociális felelősségük kialakításában.

Európa számára fontos, hogy hatékonyabban ösztönözze vállalkozói lendületét, ehhez pedig arra van szükség, hogy több új cég is hajlandó legyen kreatív vagy innovatív vállalkozást kezdeni. Minden oktatási és képzési formában támogatni kell a vállalkozási ismeretek oktatását és a szükséges ismeretek átadását. A vállalkozói szemléletet az iskolában kezdődő, az egész életen át tartó tanulás részévé kell tenni. Ennek érdekében a társaságokkal kialakított partnerséget bátorítani kell. A vállalkozások alapítását és növekedését bátoríthatja a finanszírozáshoz való hozzáférés könnyítése és a gazdasági ösztönzők erősítése – beleértve a sikerességet díjazó adórendszerek bevezetését –, továbbá a nem bérjellegű munkaerőköltségek csökkentése és az induló vállalkozások adminisztratív terheinek mérséklése, különösen – az elsősorban fiatal vállalkozóknak szánt – megfelelő üzleti támogatási szolgáltatások segítségével, mint például az általános kapcsolattartók létrehozása és a nemzeti vállalkozástámogató hálózatok ösztönzése. Különös hangsúlyt kell fektetni a jogutódlás megkönnyítésére, valamint a fizetőképesség helyreállítását és a szerkezetátalakítást célzó eljárásokra, különösen a hatékonyabb csődjogszabályok révén.

15. sz. iránymutatás. A vállalkozóbb szemléletű üzleti kultúra előmozdítása és a KKV-kat támogató környezet megteremtése érdekében a tagállamoknak: 1. a vállalkozásalapítás és a növekedés elősegítésére meg kell könnyíteniük a finanszírozáshoz való hozzáférést, különösen mikrokölcsönök és a kockázati tőke egyéb formái révén; 2. erősíteniük kell a gazdasági ösztönzőket, többek között az adórendszerek egyszerűsítése és a nem bérjellegű munkaerőköltségek csökkentése révén; 3. erősíteniük kell a KKV-k innovatív potenciálját; és 4. olyan támogatási szolgáltatásokat kell biztosítaniuk, mint például az általános kapcsolattartók létrehozása és a nemzeti vállalkozástámogató hálózatok ösztönzése, annak érdekében, hogy a Kisvállalkozások Kartájával összhangban segítsék a KKV-k alapítását és növekedését. Ezen túlmenően a tagállamoknak fokozniuk kell a KKV-k vállalkozói oktatását és képzését. Meg kell továbbá könnyíteniük a jogutódlást, szükség esetén korszerűsíteniük kell csődjogszabályaikat, illetve javítaniuk kell a fizetőképesség helyreállítását és a szerkezetátalakítást célzó eljárásaikat. Lásd még „A források növekedés- és foglalkoztatásorientált, hatékony elosztásának elősegítése” c. (3. sz.) és „Az innováció minden formájának elősegítése” c. (8. sz.), valamint a 23. és 24. sz. integrált iránymutatást.

Az európai infrastruktúra bővítése és javítása

A modern infrastruktúra a helyszín vonzerejét nagymértékben befolyásoló tényező. Megkönnyíti a személyek, az áruk és a szolgáltatások mozgását az Unión belül. A modern közlekedési, energia- és elektronikus hírközlési infrastruktúra az újra megerősített lisszaboni stratégia fontos eleme. Az összekapcsolt és

interoperábilis transzeurópai hálózatok a közlekedési költségek csökkentése és a piacok kiszélesítése révén segítik a nemzetközi kereskedelem ösztönzését, és fokozzák a belső piac dinamikáját. Az európai hálózati iparágak folyamatos liberalizációja továbbá elősegíti a versenyt, és fokozza a hatékonyságbeli hozadékokat ezekben a szektorokban.

Az európai infrastruktúrát célzó jövőbeli befektetések tekintetében előnyben kell részesülnie a Parlament és a Tanács által a transzeurópai hálózat közlekedési iránymutatásaiban meghatározott, a közlekedésre irányuló harminc kiemelt közlekedési projekt végrehajtásának, a közlekedéssel, a megújuló energiával és a szélessávú hírközléssel foglalkozó, határokon átnyúló Quick Start projektek végrehajtásának az Európai Növekedési Kezdeményezés keretében, valamint a Kohéziós Alap által támogatott közlekedési projektek végrehajtásának. Az infrastruktúra ország-önkénti szűk keresztmetszeteit is kezelni kell. A megfelelő infrastruktúra-árszabási rendszerek hozzájárulhatnak az infrastruktúrák hatékony kihasználásához és egy fenntartható modális egyensúly kialakulásához.

16. sz. iránymutatás. Az európai infrastruktúra bővítése, javítása és összekapcsolása, valamint a határokon átnyúló kiemelt projektek megvalósítása, különösen a nemzeti piacoknak a kibővített unión belüli fokozottabb integrálása céljából. A tagállamoknak: 1. megfelelő feltételeket kell kialakítaniuk az – elsősorban a transzeurópai hálózatok részét képező – forráshatékony közlekedési, energia- és IKT-infrastruktúrák számára a közösségi mechanizmusok kiegészítésével, különösen a határmenti és a peremterületeken, mivel ez a hálózati iparágak verseny számára való sikeres megnyitásának lényeges feltétele; 2. meg kell fontolniuk az állami és a magántőke összefogásának fejlesztését; 3. meg kell fontolniuk a megfelelő infrastruktúra-árszabási rendszerek kidolgozásának lehetőségét, hogy biztosítsák az infrastruktúrák hatékony kihasználását és a fenntartható modális egyensúly kialakítását, különös hangsúlyt fektetve a technológiai váltásra és az innovációra, valamint megfelelően figyelembe véve a környezeti költségeket és a növekedésre gyakorolt hatást. Lásd még „Az IKT terjedésének és hatékony alkalmazásának elősegítése, valamint a teljesen befogadó információs társadalom kiépítése” c. (9. sz.) integrált iránymutatást.

Kelt Brüsszelben, 2005. július 12-én.

a Tanács részéről

az elnök

G. BROWN

HELYESBÍTÉSEK

Helyesbítés a gabonaágazatban 2005. augusztus 3-tól alkalmazandó behozatali vámok módosításáról szóló, 2005. augusztus 2-i 1279/2005/EK bizottsági rendelethez

(Az Európai Unió Hivatalos Lapja, L 202., 2005. augusztus 3.)

A 36. oldalon, az (1) és (2) preambulumbekendésekben, valamint az 1. cikk (1) bekezdésében

a következő szövegrész: „1150/2005/EK”

helyesen: „1256/2005/EK”.

Helyesbítés az annak meghatározásáról szóló, 2005. augusztus 1-jei 1270/2005/EK bizottsági rendelethez, hogy milyen mértékben teljesíthetők azok az importtanúsítvány iránti kérelmek, amelyeket 2005 július hónapjában nyújtottak be hizlálásra szánt növendék hím szarvasmarhák vonatkozásában a 992/2005/EK rendeletben szabályozott vámkontingens keretében

(Az Európai Unió Hivatalos Lapja L 201., 2005. augusztus 2.)

A 38. oldalon:

— az (1) preambulumbekendésben:

a következő szövegrész: „ ... 1. cikkének (3) bekezdése b) pontja”,

helyesen: „ ... 1. cikkének (3) bekezdése a) pontja”;

— az 1. cikk (2) bekezdésében:

a következő szövegrész: „... 1. cikke (3) bekezdésének d) pontjában említett időtartamon belül”,

helyesen: „... 1. cikke (3) bekezdésének b) pontjában említett időtartamon belül”.
